

sorolop

τεύχος 4
Σαλονίκη
Δεκέμβρης
2018

μία έκδοση της συνέλευσης της Φάμπρικα Υφανέτ

περιοδικό ανατρεπτικών προθέσεων

Για όλους τους ζακ αυτού του κόσμου

Κορίτσια το θέμα της εβδομάδας είναι:

"αναδείξτε τη θηλυκότητά σας"

Συνέντευξη με έναν μαθητή καταληψία
απ' τους καλούς, όχι απ' τους πατριώτες

"Παλιά ήτανε αλλιώς;"

μαθητικές καταλήψεις τότε και σήμερα

Υφανέτ και μουσείο.

Ποιανού είναι η έδρα, ρε παιδιά;

Σαλονίκη 2018, χειμώνας, όχι πολύ βαρύς (ακόμα τουλάχιστον), αλλά η υγρασία ήδη τσακίζει κόκκαλα.

Άλλο ένα τεύχος, αυτή τη φορά λίγο μεγαλύτερο, κάποια κείμενα πιο πολύπλοκα και δυσανάγνωστα, άλλα πιο απλά, τουλάχιστον όμως βάλαμε και κάτι σαν ποίημα στο οπισθόφυλλο.... Ο τίτλος πάντως παραμένει ίδιος. Σορολόπι λοιπόν, λέξη τουρκικής προέλευσης, για να μας θυμίζει κάτι απ' τους μουσουλμάνους κατοίκους που εκδιώχθηκαν το 1920 από την πόλη της Θεσσαλονίκης προκειμένου να παρελαύνει ανενόχλητο το ελληνικό κεφάλαιο. Σορολόπι λοιπόν, που σημαίνει τεμπελιά.

Τεμπελιά λοιπόν, γιατί θέλουμε να δουλεύουμε με τους χρόνους μας και να φεύγουμε όσο το δυνατόν γρηγορότερα μακριά από τη δουλειά. Γιατί νιώθουμε ότι αυτός ο χρόνος που εργαζόμαστε ή είμαστε στις σχολές μας είναι χαμένος, παρά το γεγονός ότι μας παρέχει τα μέσα για να καλύπτουμε τις ανάγκες μας ή την ελπίδα ότι θα δουλεύουμε με καλύτερους όρους στο μέλλον.

Χαμένος λοιπόν, όχι γιατί βαριόμαστε που ζούμε και δεν θέλουμε να κουνάμε απ' τον καναπέ, αλλά γιατί έχουμε καλύτερα πράγματα να κάνουμε! Όπως τις φορές στη δουλειά που ξεκλέβουμε λίγο χρόνο για να στείλουμε ένα μήνυμα στο κινητό ή για να πούμε μια κουβέντα με τον συνάδελφό μας. Όπως το να συναντηθούμε με τους γύρω μας και να δημιουργήσουμε από κοινού από ένα κείμενο/μία αφίσα έως ένα φαγητό για όλους μας είτε μία ταινία για περισσότερους. Όπως το να χαρούμε και να κλάψουμε, χορεύοντας και πίνοντας (και μη), να θυμώσουμε, αλλά και να ονειρευτούμε στιγμές που μας ταξιδεύουν πέρα από αυτό τον κόσμο.

Σ' αυτόν τον κόσμο, όμως, που τα πάντα υπολογίζονται με βάση το χρήμα, δεν αρκούν μόνο αυτά. Δεν ζούμε σε κάποια απομονωμένη φούσκα. Πολλές φορές γεμίζουμε με χαρά τις στιγμές που κοιτάζουμε τους γύρω μας στο λεωφορείο σε αυτές τις ατελείωτες άχαρες διαδρομές και νιώθουμε λιγότερο φόβο καθώς ξέρουμε ότι κάποιοι από αυτούς δεν θα πληρώσουν εισιτήριο, όπως και εμείς. Γεμίζουμε από τις στιγμές που κάνουμε νοήματα στους συναδέλφους μας για να φύγουμε πιο νωρίς από τη δουλειά, και πολύ περισσότερο από τις στιγμές που το καταφέρνουμε όλοι μαζί. Τις στιγμές που απομονώνουμε έναν ρατσιστή στη γειτονιά ή βρίζουμε έναν μαλάκα που μας κοιτάζει σφυρίζοντας λες και θα μας ξυπνήσει κάποιο ζώδες θηλυκό ένστικτο. Τις στιγμές που συναντιόμαστε σε μία απεργία που έχει καλεστεί από μας, σε ένα αυτοοργανωμένο καφενείο χωρίς αντίτιμο, σε ένα σχολείο που έχει κλείσει από αυτούς που είναι κλεισμένοι μέσα σε τάξεις και βαριούνται μέχρι θανάτου.

**Γιατί μπορούμε να
κάνουμε αυτό που
η φαντασία μας
επιτρέπει.**

Ψάχνουμε λοιπόν όλες αυτές τις στιγμές που θα αναγνωρίσουμε όσους και όσες μοιραζόμαστε κάποιες κοινές ανάγκες και αισθήσεις. Ανάμεσα στη μιζέρια και την απογοήτευση, να βρούμε όσα μας ενώνουν χωρίς να χρειαστεί να αποκρύψουμε τις διαφορές μας. Να θυμηθούμε τα σπασμένα γυαλιά που ξεπήδησαν στις οθόνες μας από την Ομόνοια, να ακούσουμε για τη νέα κατάληψη σχολείου που έγινε στην παρακάτω γειτονιά ενάντια στον εθνικισμό, να μιλήσουμε για τους μετανάστες που πεθαίνουν στα σύνορα, αλλά και να βρεθούμε εν τέλει με όσους βρίσκονται στην πόλη για να αγωνιστούμε από κοινού ενάντια σε έναν κόσμο που συνεχίζει να μετράει τις ζωές με τους όρους του χρήματος. Γιατί μπορούμε να κάνουμε αυτό που η φαντασία μάς επιτρέπει.

Υ.Γ. Αν είσαι περίεργος/η να δεις ποιοι είναι αυτοί που δηλώνουν περήφανα τεμπέληδες στους καιρούς της έντασης, του τρεξίματος και του κόπου, η συνέλευσή μας είναι ανοιχτή και δημόσια, **κάθε Τρίτη στις 20:00, στην κατάληψη Φάμπρικα Υφανέτ (Ομήρου και Περδίκας γωνία, Κάτω Τούμπα)**. Εκεί συζητάμε ισότητα, χωρίς ιεραρχίες ή αποκλεισμούς, μαθαίνουμε να ακούμε ο ένας την άλλη, να αναγνωρίζουμε τα λάθη μας και να σχεδιάζουμε τις δικές μας απαντήσεις στη συνολική επίθεση που δεχόμαστε σαν εκμεταλλευόμενοι κι εκμεταλλευόμενες, στο σπίτι, στη δουλειά, στο σχολείο, στον δημόσιο χώρο. Δεν γουστάρουμε κόμματα, media κι αρχηγούς, έχουμε κερδίσει τόσα χρόνια τη δυνατότητα να μιλάμε εμείς οι ίδιοι για τους εαυτούς μας και να μη χρειαζόμαστε την καθοδήγηση κανενός φωστήρα.

Στον ίδιο χώρο υπάρχει και μία δανειστική βιβλιοθήκη κι ένα κινηματικό βιβλιοπωλείο που ανοίγουν κάθε Τρίτη 19:00-20:00 και κάθε Παρασκευή 19:00-22:00. Εκεί να δείτε διάβασμα και συζητήσεις που πέφτουν!

Για όλα τα υπόλοιπα, συναυλίες και πολιτικές εκδηλώσεις, βιβλιοπαρουσιάσεις και προβολές ταινιών, συντροφικές κουζίνες και θεατρικές παραστάσεις, υπάρχει ένα site (yfanet.espinblogs.net), στο οποίο αυτά ανακοινώνονται, όπως και στις αφίσες που γεμίζουν τους τοίχους της πόλης. Αλλά θυμηθείτε: μόνοι μας δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, η δύναμη μας βρίσκεται στις σχέσεις μας, στις δυνατότητες συνάντησης και μοιράσματος σκεπτικών. Ας βρούμε τα περάσματα...

για όλους τους ζακ αυτού του κόσμου

Τώρα που τα τζάμια έσπασαν...

Η ιδιοκτησία ως σχέση, όσο περισσότερο συνεχίζεται η αναδιάρθρωση, πρέπει να διαφυλαχτεί και να προστατευτεί από όσους την κατέχουν και την αξιοποιούν εκμεταλλευόμενοι κάποιους άλλους¹. Η λιτότητα δεν αποτελεί κάποια προσωπική επιλογή των κακών αφεντικών, αλλά γενικότερη επιλογή του κεφαλαίου. Οι επιχειρήσεις προκειμένου να επιβιώσουν πρέπει και αυτές να εφαρμόσουν τη λιτότητα σε βάρος όσων πουλάνε την εργατική τους δύναμη. Όμως, δεν υπάρχουν μόνο αυτοί που εργάζονται, αλλά και αυτοί που περισσεύουν, που είτε δεν μπόρεσαν να βρουν μία θέση εργασίας, είτε περιθωριοποιήθηκαν κοινωνικά εξαιτίας της εμφάνισής τους, της σεξουαλικότητάς τους, των συνηθειών τους, αλλά και της γενικότερης υποτίμησης που βαραίνει όλο και περισσότερες, με διαφορετικό κάθε φορά τρόπο και σε διαφορετικό βαθμό την καθημία. Όλο και περισσότερες είναι αυτές που δεν χωράνε στα κέντρα των πόλεων εξαιτίας του χρώματος του δέρματός τους, όλο και περισσότεροι είναι αυτοί που στοιβάζονται σε camps εκτός πόλεων είτε σε λίστες αναμονής για εργασία. Γι' αυτούς που δεν χωράνε, η ισότητα απέναντι στον νόμο δεν αποτελεί παρά άλλη μία ψευδαίσθηση, και η ρύθμιση του νόμου αναλαμβάνεται από όσους κατέχουν περιουσίες που θέλουν να προστατέψουν ή κεφάλαιο για να δαπανήσουν αγοράζοντας εργατική δύναμη. Οι ιδιοκτήτες και τα αφεντικά, αφήνονται κάποιες φορές από το κράτος και τους μπάτσους να ξεπαστρέψουν όποιον τοημά να απειλήσει την ιδιοκτησία τους. Παρόλα αυτά, το κράτος δεν θέλει απλά να εξοντώσει όσους και όσες περισσεύουν, αλλά να τους χρησιμοποιήσει δημιουργικά για την αναδιάρθρωση του κεφαλαίου, εξοντώνοντας κάποιους και διατηρώντας άλλους σε καθεστώς ημι-παρanoiίας.

..και στα ψηφιακά παράθυρα ζητάνε κι άλλο αίμα

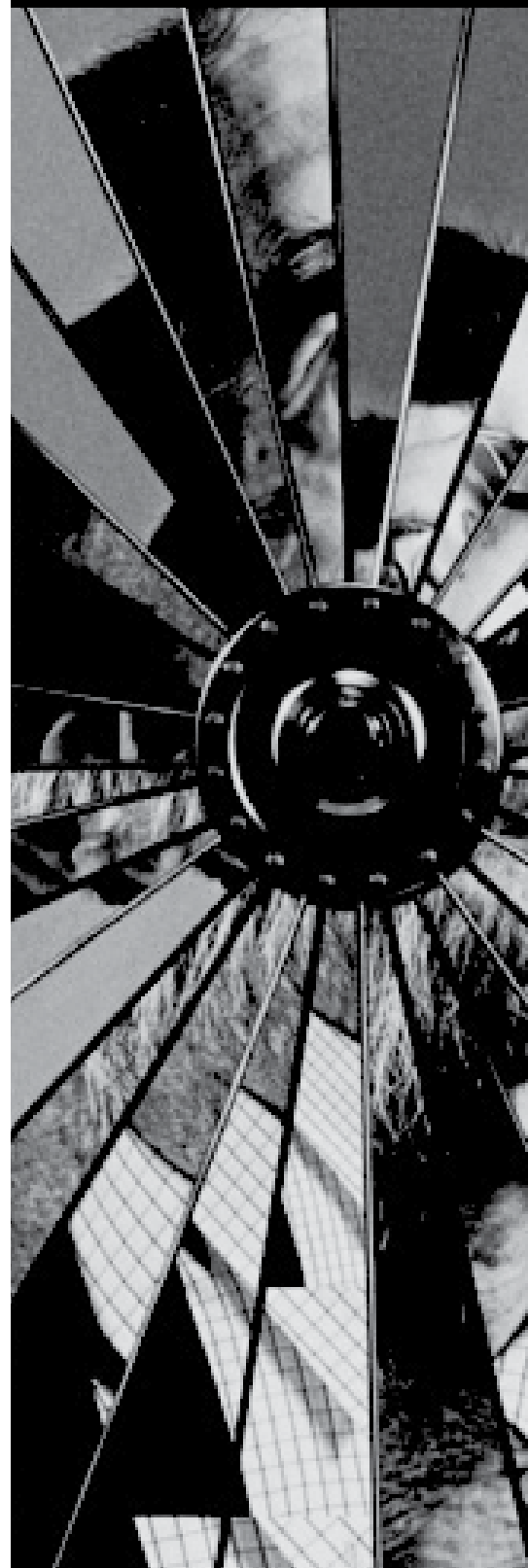
Αυτό συνέβη και την Παρασκευή 21 Σεπτεμβρίου. Ένας άνθρωπος που υποτίθεται ότι προσπάθησε (;) να αφαιρέσει λεφτά ή κοσμήματα από το κοσμηματοπωλείο εγκλωβίστηκε μέσα στο κατάστημα². Όταν προσπάθησε να διαφύγει από το μαγαζί, ο ιδιοκτήτης του μαγαζιού και άλλος ένας ιδιοκτήτης, άρχισαν να κλωτσούν, σπάζοντας την τζαμαρία πάνω του, ενώ συνέχισαν να τον κλωτσούν ενώ αυτός βρισκόταν πεσμένος πάνω σε σπασμένα γυαλιά.

Δεν πρόκειται για άλλο ένα φαινόμενο κοινωνικού κανιβαλισμού, αλλά για μία σύγκρουση μεταξύ ενός φορέα της ιδιοκτησίας και ενός ανθρώπου που περίσσευε. Οι φαντασιώσεις των ιδιοκτητών καταστημάτων γύρω από την Ομόνοια άληωστε,

¹ Δεν θεωρούμε ότι όποιος κατέχει ιδιοκτησία κατατάσσεται αυτόματα στους εν δυνάμει δολοφόνους. Όλες μας και όλοι μας έχουμε στην κατοχή μας αντικείμενα, μικρά ή μεγαλύτερα, που καλύπτουν μικρές ή μεγαλύτερες ανάγκες μας. Στον κόσμο της καπιταλιστικής πραγματικότητας ακόμα και αυτοί/ες που πουλάμε το πιο ιδιαίτερο εμπόρευμα, δηλαδή την εργατική μας δύναμη, καλύπτουμε τις ανάγκες μας μέσω των εμπορευμάτων. Η προστασία της ιδιοκτησίας όμως και η ταύτιση με αυτή είναι αρκετά παλιά ιστορία. Από τις απαρχές του καπιταλισμού μέχρι σήμερα η ιδιοκτησία έχει «γεννήσει» άπειρα θύματα, καθοριζόμενη από το σύγχρονο ελληνικό σύνταγμα ως η εξωτερική σφαίρα της προσωπικής ελευθερίας.

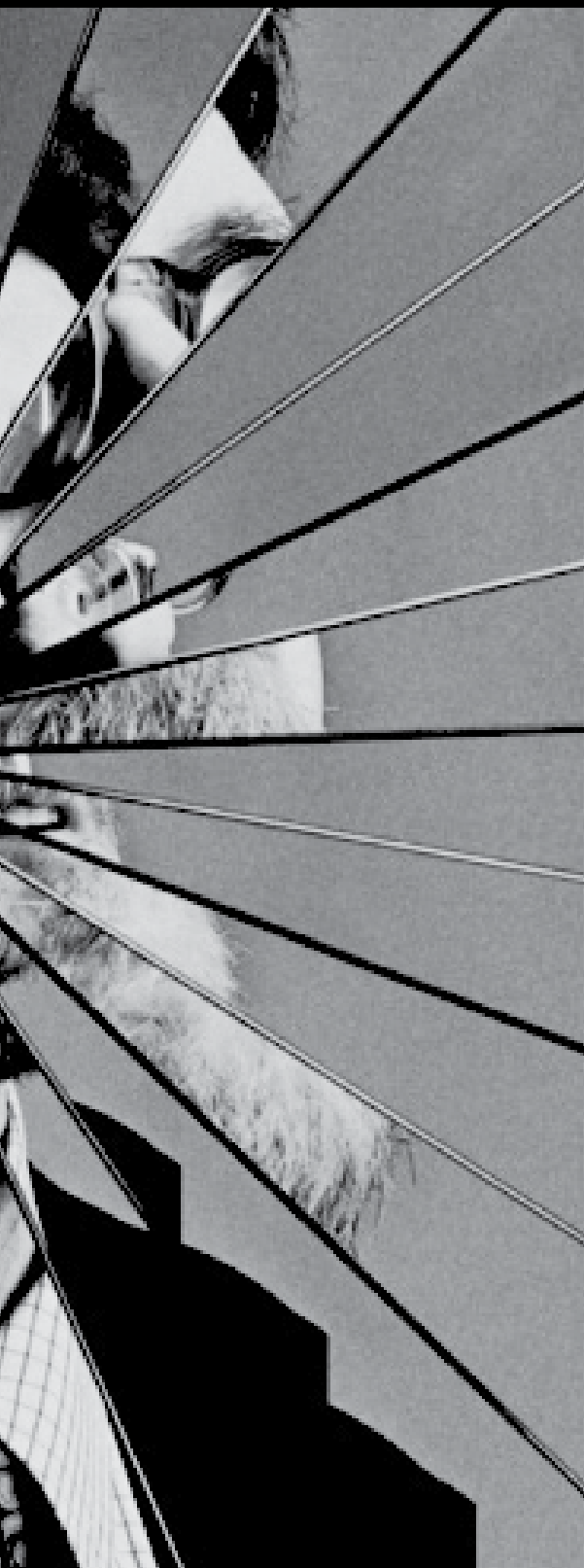
² Πλέον υπάρχουν στοιχεία και βίντεο που υποδεικνύουν ότι μπορεί ο Ζακ να μην είχε καν την πρόθεση να κλέψει. Βέβαια εμείς δεν μπορεί παρά να μας αφήνει παγερά αδιάφορες το αν αυτό ισχύει ή όχι. «Αυτοί μιλούσαν για κέρδη και ζημιές και εμείς μιλάμε για ανθρώπινες ζωές» φωνάζαμε κάποτε και αυτό συνεχίζει να επιβεβαιώνεται με τον πιο σκληρό τρόπο.

...το κράτος
δεν θέλει απλά
να εξοντώσει
όσους και όσες
περισσεύουν,

Η περιφορά
του νεκρού ως
τοξικοεξαρτημένου
και πούστη ήρθε
να δικαιώσει τη
δολοφονία του.
Άλλωστε, συχνά
αυτοί που ορίζονται

**αλλά να τους
χρησιμοποιήσει
δημιουργικά για την
αναδιάρθρωση του
κεφαλαίου...**

**ως "τοξικομανείς"
έχουν απολέσει, το
κάθε δικαίωμα τους ως
πολίτες κατατασσόμενοι
στα μη παραγωγικά
όντα, καθώς είτε
δεν θέλουν είτε δεν
μπορούν να δουλέψουν.**

πάντα έφεραν την ιδέα της αυτοδικίας μπροστά σε όσους θεωρούνταν παρίες³. Αφού κατάφερε εν τέλει να ξεφύγει μέσα από τη βιτρίνα του καταστήματος, βρήκε μπροστά του ανθρώπους που τον εμπόδισαν. Ήταν αυτοί που μπροστά στον φόβο της δικής τους υποτίμησης, θέλησαν να υποτιμήσουν κάποιον που βρέθηκε εγκλωβισμένος και τραυματισμένος. Είναι αυτοί που στρέφονται ενάντια σε κάθε τι ξένο και διαφορετικό, και που μιλάνε για τοξικομανείς και για την ανάγκη της καθαρ(ι)ότητας. Οι μπάτσοι που βρέθηκαν εκεί κοντοστάθηκαν μπροστά στην αυτοδικία του τίμιου εκπρόσωπου της ιδιοκτησίας. Ο νόμος παραμερίστηκε μπροστά στο δίκαιο της προστασίας της ιδιοκτησίας, και μπήκε πάλι σε λειτουργία, αφού είχαν τελειώσει το έργο τους, προκειμένου να "αλυσοδέσει" και να χτυπήσει, αυτόν που ήδη πέθαινε.

Στη συνέχεια, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης φρόντισαν να αναδείξουν το πώς οι ληστές και οι τοξικομανείς πεθαίνουν μόνοι τους εξαιτίας των αποτρόπαιων πράξεών τους. Μίλησαν έτσι για αυτοτραυματισμό ενώ στη συνέχεια πήραν και συνέντευξη από τον ιδιοκτήτη δολοφόνο. Η περιφορά του νεκρού ως τοξικοεξαρτημένου ήρθε να δικαιώσει τη δολοφονία του. Άλλωστε, συχνά αυτοί που ορίζονται ως τοξικομανείς έχουν απωλέσει το κάθε δικαίωμά τους ως πολίτες, κατατασσόμενοι στα μη παραγωγικά όντα, καθώς είτε δεν θέλουν είτε δεν μπορούν να δουλέψουν. Επιπλέον, αυτοί που ορίζονται ως πούστηδες, συχνά αμφισβητούν τον έμφυλο καταμερισμό εργασίας, διαρηνγύουν την ετεροκανονικότητα, αλλά και αρνούνται την πυρηνική οικογένεια, με αποτέλεσμα να προκαλούν προβλήματα στην ομαλή αναπαραγωγή του έθνους. Οι ζωές τους έτσι δεν θεωρούνται άξιες να βιωθούν, και άρα η αφαίρεσή τους δεν χρίζει περαιτέρω επεξεργασίας. Επιπλέον τα σχόλια των θεατών στα site και στα social media, συνέχισαν τη διαπόμπευση των περιπτών και επικίνδυνων σωμάτων. Στα κατηγορώ ενάντια στον άνθρωπο που δολοφονήθηκε, πέρα απ' τις καταγγελίες περί "ληστείας και τοξικομανίας", προστέθηκαν και αυτές της πουστιάς, της παρενδυσίας ή ακόμα και της οροθετικότητας. Το κυνήγι των γυναικών που εργάζονταν στη βιομηχανία του σεξ το 2012, πες-πες κάτι άφησε σε σχέση με την αναγκαιότητα του στιγματισμού των οροθετικών σωμάτων. Επιπλέον, τα γκάλοπ σε σχέση με το ποιους θέλουν να έχουν για γείτονες οι Έλληνες απέδειξε για άλλη μία φορά ότι κάποιοι και κάποιες μπορεί να αποτελούν μέρος του κοινωνικού συνόλου, μόνο μέσω του αποκλεισμού τους. Βέβαια, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι τα τελευταία χρόνια δεν ήταν μόνο οι Έλληνες μεσοαστοί και τα αφεντικά που κυνήγησαν απόκληρους (από «πρεζάκια» μέχρι κλέφτες), αλλά και ομάδες κατοίκων αλλά και διάφορων πολιτικών χώρων (από τα δεξιά έως τα αριστερά) που θέλησαν να καθαρίσουν περιοχές από τα «αντικοινωνικά στοιχεία». Έτσι, στις γειτονιές της Αθήνας (αλλά και της Θεσσαλονίκης) η ρητορική της αναγκαιότητας της ασφάλειας πήρε υλική υπόσταση και από τα κάτω. Η ασφάλεια είναι το δόγμα που διατυμπανίζεται προκειμένου να διατηρηθούν οι βασικές αξίες της καπιταλιστικής κοινωνίας ενώ ταυτόχρονα η ανασφάλεια όλο και μεγαλώνει ανάμεσα σε όσους

³ Αξίζει μία επιπλέον αναφορά στους ιδιοκτήτες κοσμηματοπωλείων στη συγκεκριμένη περίπτωση, οι οποίοι πρέπει να προστατέψουν ένα εμπόρευμα που φέρει έναν ιδιαίτερο συμβολικό χαρακτήρα. Καθώς ο χρυσός ως σύμβολο δύναμης και πλούτου, έρχεται να αναδείξει τις διαφορές του status μεταξύ των κοινωνικών τάξεων, ιδιαίτερα όταν βρίσκεται γύρω από την Ομόνοια. Η Ομόνοια επιπλέον, ως σημείο συγκέντρωσης πλεονάζοντος εργατικού δυναμικού, αλλά και του παράνομου κεφαλαίου, εδώ και χρόνια αποτελεί τον τόπο της σκληρότερης αστυνομικής διαχείρισης στο κέντρο της Αθήνας όπου οι μπάτσοι συνεργάζονται με καταστηματαρχες-κλεπταποδόχους για την καλύτερη κυκλοφορία του μαύρου κεφαλαίου.

πλήττονται. Καθώς όσο συνεχίζεται η υποτίμηση των ζώων μας, όλο και αυξάνεται η «ηθική» των επιθέσεων προς όσους βρίσκονται στο περιθώριο της παραγωγής.

Παρόλα αυτά όμως η κάθε κοινωνία, ελληνική ή μη, δεν πιστεύουμε ότι απλά στέκεται σύσσωμη απέναντι σε κάποια κοινωνικά κομμάτια. Άλλωστε η κοινωνία αποτελεί μία αμφίδρομη σχέση, όσο μας δημιουργεί αυτή άλλο τόσο τη δημιουργούμε και εμείς. Οι αφηγήσεις περί μίας μονοδιάστατης κοινωνίας (με θετικό ή αρνητικό πρόσωπο) καταφέρνουν μόνο να εξαλείψουν τη δυναμική των αντιφατικών καθημερινών αγώνων που συνεχίζουν να κινούν την ιστορία, αποθεώνοντας την καθαρότητα και την ορθότητα της πολιτικής σφαίρας.

As φωνάξουμε...

Αυτός ο κάποιος όμως που δολοφονήθηκε αυτή τη φορά στο κέντρο της Αθήνας, δεν ήταν άγνωστος. Ήταν ένας άνθρωπος με κοινωνική και πολιτική ταυτότητα, η οποία εκφραζόταν δημόσια και βόδιζε πέρα από τα θέσφατα της έμφυλης πραγματικότητας. Κάποιοι μπορεί να πουν ότι ήταν «ένας άνθρωπος που ίσως έκλεψε επειδή είχε ανάγκη», άλλες θα μιλήσουν για κάποιον που βρέθηκε σε λάθος μέρος τη λάθος στιγμή, άλλοι για ένα φτωχοδιάβολο, άλλες για ένα σύμβολο της LGBTQ+ κοινότητας, ενώ κάποιοι θα μιλήσουν για έναν φίλο ή για κάποιον που είχαν μοιραστεί ένα ποτό μαζί. Όλες αυτές οι πλευρές εμπεριέχουν σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό, την πραγματικότητα. Εμείς όμως, μετά από κάποιες μέρες, θα επιλέξουμε να κοιτάξουμε από πιο μακριά και να πούμε ότι ο Ζακ ή αλλιώς η Zackie Oh! για εμάς ήταν άλλο ένα από τα θραύσματα ενός κόσμου που βρίσκεται σε αναδιάρθρωση, μίας κοινωνίας και ενός κράτους που μέσα στη γενικότερη υποτίμηση προσπαθούν να καθαρίσουν «τα σπασμένα», όταν αυτά δεν εναρμονίζονται με τις απαιτήσεις τους.

...για όσα παρέμειναν κρυμμένα

Η ένταση της διαδικασίας της αναδιάρθρωσης λοιπόν, δεν οδήγησε απλά και μόνο στο να πέσουν οι μισθοί αλλά στο ότι γενικότερα το παραγωγικό σώμα, αυτό που σφύζει από υγεία και καθαρότητα, από πειθαρχία και κανονικότητα, πρέπει να προαχθεί ως το μόνο δυνατό πρότυπο για την ελληνική κοινωνία. Ταυτόχρονα όμως, όσοι ξεφεύγουν από αυτές τις αξίες, μπορούν να επανενταχθούν στην παραγωγική διαδικασία μέσω ειδικών θεσμίσεων που ρυθμίζουν τις αποκλίνουσες πορείες σε δημιουργική -για το κεφάλαιο- κατεύθυνση.

Ζούμε λοιπόν πράγματι σε μία εποχή όπου τα πάντα δείχνουν να καταρρέουν, στην εποχή της μοναξιάς, του φόβου και της ήττας. Ζούμε στην εποχή που οι φίλες μας φεύγουν για να βρουν αλλού δουλειά και που οι σύντροφοί μας πάνε να ζήσουν στο εξωτερικό γιατί έστω εκεί θα έχει μία υποτροφία που θα καλύπτει και τα έξοδά τους. Ζούμε στην εποχή που η δουλειά δεν τελειώνει ποτέ, καθώς ο ΟΑΕΔ θα μας κυνηγά ακόμα και στον ύπνο μας. Ζούμε στην εποχή που οι κοινότητες δεν υπάρχουν παρά μόνο στην ιδεολογία και γι' αυτό ακριβώς έχουν αρχίσει να μπαίνουν στις αφίσες και στους τοίχους ως πρόταγμα. Ζούμε στην εποχή που όλοι προσπαθούν να μας πείσουν ότι οι σχέσεις δεν έχουν σημασία και που μόνο οι ατομικές επιλογές μπορούν να καθορίσουν την πορεία μας. Στην εποχή που οι άνθρωποι ιδιωτεύουν συλλογικά, προσπαθώντας να δημιουργήσουν παράλληλες σφαίρες ή κόσμους που να λειτουργούν ως καταφύγιο από τον μάταιο τούτο κόσμο. Ζούμε όμως και στην εποχή που οι

"ας

φωνάξουμε...

για όσα

παρεμείναν

κρυμμένα"

μόνοι και οι μόνες που μπορούν να γλιτώσουν (έστω για λίγο) είναι αυτοί που θα προσπαθήσουν να ενταχθούν στους μηχανισμούς του κράτους, είτε μέσω κάποιων ακαδημαϊκών θέσεων, εντύπων και ριζοσπαστικών διοργανώσεων που εμπλουτίζουν ήδη το προοδευτικό πρόσωπο της κυβέρνησης, είτε μέσω νέων επιχορηγούμενων μαγαζιών που θα απαηλάξουν κι άλλες υποτιμημένες περιοχές από την ασχήμια τους, είτε ακόμα και στα υπουργεία, σε θέσεις που σχεδιάζουν νέες σφαίρες αναπαραγωγής του κεφαλαίου. Πλέον, η κυβέρνηση δεν αρκείται στο να επιβάλλει απλά την πειθαρχία αλλά επεκτάθηκε και στην εκμετάλλευση της ιστορίας των παλαιότερων ριζοσπαστικών κινημάτων προκειμένου η κρατική διαχείριση να ανάγεται ως το τελευταίο καταφύγιο της δημοκρατίας μπροστά στον φόβο του αυταρχισμού. Παρόλα αυτά, εμείς δεν επιδιώκουμε να επιστρέψουμε σε μία προ κρίσης κανονικότητα κάτω απ' τις πατρικές φτερούγες του κράτους, αλλά ούτε και πιστεύουμε ότι θα ζήσουμε καλύτερα απλά αν δημιουργηθεί ένα υπουργείο για κάθε κοινωνική ομάδα. Το υπουργείο της μεταναστευτικής πολιτικής πρόσφατα, μας έδειξε καλά τι σημαίνει επίσημη «υποδοχή» μίας ομάδας στη σύγχρονη ελληνική προοδευτική πραγματικότητα¹.

αλλά και μαζί με όσους παραμένουν αόρατοι...

Υπάρχουν όμως αυτοί και αυτές που συνήθως δεν έχουν καν ονόματα, αλλά ούτε και ασχολείται κανένας με αυτά που τους συμβαίνουν. Δυστυχώς οι μηχανισμοί της ταύτισης δεν αρκούν για να βοηθήσουν όσους μας είναι άγνωστοι, πόσο μάλλον για μετανάστες και μετανάστριες που καθημερινά προσπαθούν να ζήσουν καλύτερα μέσα σε κέντρα κράτησης ή σε αφιλόξενες πόλεις, ή για ανθρώπους που χτυπιούνται εξαιτίας και της εμφάνισής τους σε στενά σοκάκια. Οι διαρκείς θάνατοι μεταναστών στα σύνορα (που συνεχίζονται), αλλά και οι διαρκείς διώξεις (και απειλές) των σεξεργατριών λίγο έξω απ' το κέντρο της Θεσσαλονίκης, μας απέδειξαν ότι η αδιαφορία κυριαρχεί όταν κάποιο θέμα δεν τίθεται στην κεντρική πολιτική σκηνή ή δεν μας είναι οικείο. Η αλληλεγγύη δεν γίνεται να προσφέρεται μόνο σε κάποιους, υπό τον φόβο μην πάθουμε και εμείς τα ίδια. Γιατί όσο σημαντικό είναι να ξεκινάμε από τις σχέσεις μας, να εμπλεκόμαστε αληθινά μέσω αυτών, να αλληλίζουμε και να στηρίζουμε τους ανθρώπους μας, αλλά τόσο σημαντικό είναι να συναντιόμαστε με αυτούς και με αυτές που μπορεί να μην μας μοιάζουν και να μην μοιραζόμαστε ακριβώς κοινές εμπειρίες, αλλά βλέπουμε ότι υποτιμούνται αλλά και αγωνίζονται, με διαφορετικό τρόπο σε έναν ίδιο κόσμο.

Όπως λέγαμε και παλιότερα, παλεύουμε για να ζήσουμε και όχι για να πεθάνουμε. Έτσι και εμείς με τη σειρά μας, δεν μπορούμε να συνεχίσουμε να βλέπουμε τους ανθρώπους, περισσότερο ή λιγότερο γνωστούς, να υποτιμούνται ή ακόμα και σε περιπτώσεις να οδηγούνται στον θάνατο εξαιτίας της πραγματικότητας, στην οποία ζούμε. Τέτοιες στιγμές πράγματι μας υπενθυμίζουν έντονα, δημιουργώντας ένα περίεργο αίσθημα στο στομάχι, την πιθανότητα του να βρεθούμε μόνες μας, τη δυσκολία της καθημερινής επιβίωσης, αλλά και των φόβων για το αύριο, που όλο και περισσότερο στοιχειώνει τα όνειρά μας. Πλέον όμως έχουμε καταλάβει ότι δεν αντέχουμε πια να ζούμε μόνοι και μόνες μας και γι' αυτό επιμένουμε να συναντιόμαστε, προσπαθώντας να δημιουργούμε μικρές στιγμές ώστε να μην συνηθίσουμε τον θάνατο.

¹ Ο δεύτερος υπουργός Μεταναστευτικής Πολιτικής μπορεί να κάνει δηλώσεις για αποσυμφόρηση των κέντρων κράτησης και για θέσεις φιλοξενίας, αλλά όλο και περισσότεροι πεθαίνουν από τα σύνορα μέχρι τους ελληνικούς δρόμους (κυνηγμένοι και κυνηγμένες πάντα από ευαισθητοποιημένους αστυνομικούς).

Μα όταν ο θάνατος έρθει, όπως για τον Ζακ, τότε το μόνο που μένει είναι ο αγώνας της μνήμης ενάντια στη λήθη, και αυτή η μνήμη δεν ανήκει μόνο σε κάποιον, αλλά ούτε και εκφράζεται με έναν συγκεκριμένο τρόπο. Αυτή η μνήμη ανήκει στην πόλη και όσες τη διασχίζουν, σε αυτούς που δεν βουλώνουν τα αυτιά τους όταν ακούνε φωνές γύρω τους, σε αυτές που δεν κλείνουν τα μάτια και το στόμα μπροστά στη συνεχή βία, σε αυτούς που φτιάχνουν σημεία αντίστασης μέσα από καθημερινά βήματα, στους ανθρώπους που καθημερινά αγωνίζονται για λίγη ζωή απέναντι στον θάνατο και ξέρουν καλά το τι σημαίνει να μένεις μόνος μπροστά στο πεζοδρόμιο των ιδιοκτητών ανάμεσα σε μπάτσους και αδιάφορους περαστικούς.

να μην

ανεχτούμε

άλλο τον

θάνατο

Το μεσημέρι της 21ης Σεπτεμβρίου και όσα ακούστησαν αποτελούν μια ισχυρή υπενθύμιση για όλα αυτά που μας υποτιμούν, όλα αυτά που μας εξαντλούν, που μας αδειάζουν, που μας θέλουν μόνες, που μας εξοργίζουν, που ενίοτε μας δολοφονούν. Όλα αυτά που καθημερινά συμβαίνουν, ακόμα κι αν δεν τα αντικρίζουμε, ακόμα κι αν δεν βρίσκεται παντού το θέαμα να τα αποτυπώσει στην υπέρτατη ωμότητά τους.

Η αγία ιδιοκτησία και η αναντίρρηση προάσπισή της.

Η επιβολή της τάξης και της κανονικότητας.

Η συλλογική απάθεια και αδράνεια στο δημόσιο λιντσάρισμα μέρα μεσημέρι στην ομόνοια. Το σιγοντάρισμα των μπάτσων.

Η ακόλουθη νομιμοποίηση της δολοφονίας, βάσει των ταυτοτήτων του Ζακ.

Η επιβεβαίωση της ύπαρξης ζωών ανάξιών να βιωθούν, παραδομένων στη βαρβαρότητα του υπαρκτού κόσμου.

Φρίκη για μας δεν είναι μόνο τα βίντεο της δολοφονίας.

Φρίκη είναι το αίτημα για ασφάλεια, η επιθυμία να μην αλλοδέι τίποτα σ' αυτόν τον γαμημένο κόσμο.

Φρίκη είναι οι τυποποιημένες, μετρημένες, αυστηρά ορθολογικά οργανωμένες ζωές μας.

Φρίκη είναι οι διαχωρισμοί που επιβάλλει η καπιταλιστική κανονικότητα.

Φρίκη είναι που

**όλα αυτά που
δολοφονούν
τους Ζακ αυτού
του κόσμου,
είναι ακόμα εδώ,
και...**

...φρίκη είναι, που η οργή μας, δεν έχει καταφέρει ακόμα να τα θάψει.

Μα δεν πρόκειται να συνηθίσουμε τη φρίκη. Θα επιμένουμε να σπάμε την κατάθλιψη και τη μιζέρια και να αγωνιζόμαστε για τις ζωές μας. Θα συνεχίσουμε να σφίγγουμε τα χέρια, να αμυνόμαστε/επιτιμόμαστε με νύχια και με δόντια, με πέτρες και βουλούδια, με μίσος και με πάθος για να θυμίζουμε πως οι zackie oh! δεν είναι μόνες. Πως απέναντι σ' αυτή την πραγματικότητα που μας θέλει κατακερματισμένες κι απομονωμένες, εμείς θα επιμένουμε να συναντιόμαστε. Πως στην κανονικοποιημένη φρίκη των ημερών αντιτάσσουμε τις συντροφικές μας σχέσεις. Πως όλες αυτές οι μικρές (και μεγάλες) καθημερινές υπενθυμίσεις αυτού του κόσμου που φαντασιώνεται και προγραμματίζει τις ζωές και τους θανάτους μας,

**ακονίζουν την οργή και τη
θλίψη μας μέχρι να τον συ-
ντρίψουμε μια και καλή.**

Η αφίσα της συνέλευσης της Φάμπρικα Υφανέτ που κολλήθηκε τον Οκτώβριο του 2018 στην πόλη της Θεσσαλονίκης.

να ανοίξουμε

περάσματα

με τους

αγώνες μας

Κορίτσια, το θέμα αυτής της εβδομάδας είναι:

«Αναδείξτε τη θηλυκότητά σας»

Να θυμηθείς να είσαι όμορφη και θηλυκή σήμερα...

Η παραπάνω φράση θα μπορούσε να υπάρχει ως post-it στο ψυγείο του σπιτιού μας ή ακόμα καλύτερα ως υπενθύμιση στο κινητό μας.

Και αυτό γιατί από την παιδική μας ηλικία έχουμε μάθει ότι πρέπει να είμαστε όμορφες και κατ' επέκταση θηλυκές γιατί είμαστε κοριτσάκια. Κοριτσάκια που θα μεγαλώσουν και θα πρέπει να γίνουν γυναίκες. Γυναίκες με το γάμα κεφαλαίο. Όμορφες, έξυπνες, ελκυστικές, επιθυμητές, διαθέσιμες και πρόθυμες να εξάψουν τη φαντασία, αλλά συνάμα εύθραυστες, συγκαταβατικές, πειθήνιες, υπομονετικές και με κατανόηση, έτοιμες να προσφέρουν απλόχερα φροντίδα και προδέρμ.

Θυμάμαι μια θειά μου, που από μικρή μου έλεγε: «Δύσκολη η δουλειά της γυναίκας. Φρόντισε, τουλάχιστον, να την κάνεις καλά. Με τσαχπινιά και θηλυκότητα!» και συνήθως συνοδευόταν με το κρυόκωλο καλαμπουράκι:

«Κυρία μου τι επαγγέλλεστε;»

«Γυναίκα!»

Νομίζω, ότι ποτέ δεν εκτίμησα το χιούμορ της ούτε την, ομοιογουμένως, φιλότιμη προσπάθειά της να γίνει φεμινίστρια.

Γιατί πολύ απλά η γυναικεία θηλυκότητα δεν μπορεί να εκληφθεί ούτε ως «δουλειά», ούτε ως υποχρέωση, ούτε φυσικά ως μια κατάκτηση των γυναικών. Δεν είναι τίποτε άλλο από μια σειρά από αναπαραστάσεις επιβεβλημένων κανόνων συμπεριφοράς που μας συντροφεύουν από την παιδική μας ηλικία. Από το «έλα να παίξουμε τις μαμάδες» και το ροζ χρώμα στο κεράκι της τούρτας γενεθλίων μέχρι τα ρούχα, τα παπούτσια, τα ίδια μας τα σώματα, τις εκφράσεις του προσώπου μας, τις επιθυμίες και τα

γούστα μας. Συμπεριφορές και πρότυπα τα οποία, όπως μας δίδαξαν από πιτσιρίκες, θα μας κατοχυρώσουν την κοινωνική μας υπόσταση ως γυναίκες και κατ' επέκταση την «κοινωνική μας επιτυχία».

Πρότυπα συμπεριφοράς και ομορφιάς που παίρνουν τη φωνή και το βλέμμα της μάνας σου, των φίλων σου, των ερωτικών συντρόφων, του αφεντικού σου και σκάνε από παντού μπροστά σου κατακλύζοντας κάθε στιγμή της καθημερινότητας. Από τα κυριακάτικα οικογενειακά τραπέζια (πόσες φορές και αν έχουμε ακούσει από το στόμα του πατέρα μας: «βρε παιδί μου, βάλε μια φουστίτσα, κάνε τακουνάκι, πιάσε λίγο και τα μαλλιά σου... σταμάτα να κυκλοφορείς σα τον ήλεκτρο. Γυναίκα είσαι!»)-, μέχρι τις αγγελίες για δουλειά, στις οποίες «ζητείται νέα, εμφανίσιμη σερβιτόρα έως 25 χρονών» (ωραίες-ωραίες αλλά μη μας πληρώνουν και πέραν του υπερκατώτατου μισθού).

Από την εικόνα του «τούμπανου» θηλυκού που αποτελεί το απόλυτο ερωτικό αντικείμενο, πρόθυμο και διαθέσιμο ανά πάσα στιγμή, μέχρι το γεγονός ότι θα «έπρεπε να νιώθουμε και κοθακεία» κάθε φορά που κάποιος μαλάκας μας αποκαλεί «μανάρα μου» και μας γδύνει με τα μάτια του στον δρόμο, σε λεωφορεία και σχολές.

Από την εικόνα της «τέλειας γυναίκας» στην τηλεόραση και στα περιοδικά—ξέρεις, αυτήν την αδύνατη, αποτρίχωμένη, μοσχοβολιστή, γυμνασμένη που θα πρέπει να ανησυχεί για εκείνο το καταραμένο τελευταίο χιλιόμετρο που δεν έτρεξε στο γυμναστήριο, μέχρι το πρότυπο της «σύγχρονης γυναίκας». Της γυναίκας sex and the city. Που δουλεύει 10 ώρες, ψωνίζει μανιωδώς τις Κυριακές, θέλει να συνδυάσει δουλειά και οικογένεια ενώ παράλληλα συνδυάζει εξαιρετικά το animal print, μαγειρεύει, φροντίζει, νταντεύει (και) με ψηλοτάκουνα, είναι καριερίστρια αλλά και πνευματώδης, έχει χιούμορ αλλά όχι ταμπού, είναι κατά βάση straight αν και «έχει φίλους γκέι», έρχεται, στανταράκι, σε οργασμούς κάθε φορά που κάνει σεξ και σίγουρα δεν θέλει να γίνει σα τη μάνα της.

Στο σημείο αυτό ας κάνουμε μια μικρή εξομολόγηση. Πριν από λίγο καιρό, σε μια στιγμή απόλυτης βαρεμάρας, άνοιξα την τηλεόραση και το μάτι μου έπεσε πάνω στο Shopping Star. Μια εκπομπή μόδας όπου, όπως μας πληροφορεί και ο εκφωνητής: «οι υποψήφιοι shopping star θα ζήσουν μια περιπέτεια αγορών. Αποστολή τους είναι, σε περιορισμένο χρόνο και με συγκεκριμένο μπάτζετ, να αγοράσουν ρούχα, παπούτσια αξεσουάρ, να κάνουν μαλλιά και μακιγιάζ προκειμένου να είναι μέσα στο θέμα της εβδομάδας».

Αυτό ήταν! Ερωτεύτηκα! Αν σπούδαζα θα ήθελα να είναι η πτυχιακή μου. (Εντάξει, καθαμπουράκι αυτό...)

Και αυτό γιατί από εκεί που δεν το περίμενες βουλιαγμένη στο καναπέ, αρχίζεις να σκέφτεσαι τις ιστορικές διαδρομές των φεμινιστικών κινημάτων, την καπιταλιστική αναδιάρθρωση που πέρασε από πάνω τους, τις ιδεολογικές και θεωρητικές μετατοπίσεις που συντελέστηκαν στους κόλπους του φεμινισμού ενώ καταλήγεις να αναρωτιέσαι για το αν ο μεταφεμινισμός αποτελεί την κατακερματισμένη μορφή του φεμινισμού¹ ή μήπως, στην τελική ανάλυση, η κυρά Βίκυ (η Καγιά ντε!) είναι η ιέρεια του μεταφεμινιστικού λόγου;

Εντάξει, ήμουν λίγο υπερβολική...

Παρόλα αυτά, αν και δεν μας εκπλήσσουν τα πρότυπα και τα νοήματα που παράγουν τέτοιου είδους εκπομπές, αξίζει, όμως, να σχολιάσουμε μερικά «θέματα αυτής της εβδομάδας».

Θέμα Νο 1: «Αναδείξτε τη θηλυκότητά σας»

Ένα από τα πιο sos θέματα που καλούνται να φέρουν εις πέρας οι διαγωνιζόμενες μας είναι να αναδείξουν τη θηλυκότητά τους με, ομοιογενή, διάφορους ευφάνταστους τρόπους. Με ολόσωμη φόρμα, με ανδρόγυνο λουκ – και κάπου εδώ η επιτελεστικότητα συναντά τα όριά της – με μίνι φούστα, με σκάφανδρο. Και δώστου πάνω κάτω την Ερμού στην αναζήτηση της τέλει φούστας που θα αναδείξει τις καμπύλες.

Γιατί, δεν φτάνει μόνο η κατάφαση σε μια φυσικοποιημένη θηλυκότητα, που κάθε γυναίκα πρέπει να αποπνέει, αλλά αυτή πρέπει να πάρει μορφή. Να γίνει ντεκοιτέ, γόβα, πανάκριβη τσάντα, αξεσουάρ, μακιγιάζ. Και κάπως έτσι, έχοντας αυτήν την περιορισμένη αντίληψη της θηλυκότητας γύρω από τη μόδα και ενώ χρησιμοποιεί το σώμα εργαλειακά με όχημα την κατασκευή της ομορφιάς και την επιτέλεση της σεξουαλικότητας, παράλληλα δίνει την αίσθηση της ατομικής ελευθερίας της επιλογής. Η «νέα σύγχρονη γυναίκα» παρουσιάζεται να έχει δικαίωμα και υποχρέωση πάνω στην έκφραση της θηλυκότητάς της. Το μόντο για δικαίωμα στην «ανάκτηση της θηλυκότητας» που διατυμπανίζει η κυρία Βίκυ, θα μπορούσε να είναι ένα κριτικό κλείσιμο του ματιού στη φεμινιστική συνείδηση των 60s- 70s γυναικών. Σε μια θηλυκότητα που είχε απολεστεί από τα κινήματα του παρελθόντος αλλά τώρα πρέπει να παρθεί πίσω. Τι συμβαίνει όμως, όταν αυτό δεν γίνεται με όρους κινήματος αλλά παραμένει βαθιά φιλελεύθερο;

¹ Φυσικά με τον όρο “μεταφεμινισμός” δεν προσπαθούμε να περιγράψουμε τις πολλές, διαφορετικές και ενδιαφέρουσες τάσεις που απαρτίζουν το τρίτο κύμα του φεμινισμού, αλλά αυτήν την τάση που αντιλήφθηκε το φεμινισμό στο σύνολο του αλλά και τα αιτήματα που εκφράστηκαν μέσα από το δεύτερο κύμα ως ξεπερασμένα, υιοθετώντας τον πολιτικό φιλελευθερισμό, τον ατομικισμό, τον καταναλωτισμό και την προσωπική ανέλιξη όσον αφορά την πάλη των τάξεων.

"Αυτοπεποίθηση είναι να φοράς το αγαπημένο κόκκινο κραγιόν σου και να κατεβαίνεις στον δρόμο ενάντια στην εθνική ενότητα"

Θέμα της εβδομάδας No 2: «Σικ από το πρωί στο γραφείο μέχρι και το δείπνο»

Εδώ, η διαγωνιζόμενη έχει ως αποστολή να δημιουργήσει ένα σικάτο στυλ που να μπορεί να το υποστηρίξει από το πρωί μέχρι το βράδυ. Ας ξεκινήσουμε από το γεγονός, ότι δεν υπάρχει κανένας λόγος να ξεκινάει η μέρα σου με τη σκέψη του τι θα κάνεις το βράδυ και πόσο μάλλον με το άγχος να παραμείνεις, εξίσου τέλεια μέχρι και το βράδυ, «υποστηρίζοντας», φυσικά, το στυλ, όταν μετα βίας μπορείς να υποστηρίξεις τη μέση σου από την κούραση. Γιατί στον ριάλ γουορλντ η πρώτη σκέψη μας κάθε πρωί που χτυπάει το κωλοξυπνητήρι είναι «Ποιος πάει τώρα στη δουλειά...» και όχι αν αυτή η τσάντα μπορεί να μετατραπεί εύκολα σε νυχτερινό τσαντάκι ή αν το κραγιόν μας ταιριάζει με τις κάλτσες μας! Και άντε, πες το καταφέραμε αυτό. Ώρα για δουλειά τώρα. Σε τι είδους δουλειά θα πραγματοποιηθεί αυτή η αποστολή; Μα, φυσικά μέσα σε ένα γραφείο. Αλλά όχι σε ένα οποιοδήποτε γραφείο (πχ. επιστάτη) αλλά σε κάποιο που φέρει ένα κάποιο κύρος, μια υπεροχή, όπως για παράδειγμα σε ένα δικηγορικό, σε κάποια πολυεθνική, σε μια χρηματοπιστωτική (αθάνατα 90s!). Άσχετα αν η διαγωνιζόμενη στην πραγματικότητα είναι άνεργη, φοιτήτρια, καθαρίστρια, σερβιτόρα. Και κάπως έτσι το «θέμα της εβδομάδας μας» παίρνει μια ταξική διάσταση,

καθιστώντας σαφές πως το στυλ, η κομψότητα ή καλύτερα η πρόσβαση σε αυτά παραμένει συνώνυμο της επιτυχίας, της καριέρας και όχι τόσο της εργατικής τάξης.

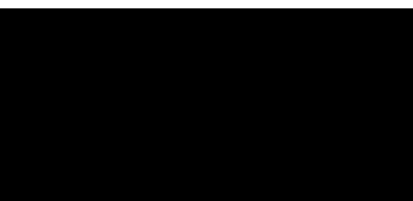
Θέμα της εβδομάδας No 3: «Νιώστε δυναμικές και θηλυκές με αυτοπεποίθηση πάνω σε 12ποντα»

Εδώ, οι διαγωνιζόμενες καλούνται να ακροβατήσουν τη θηλυκότητα, τη γοητεία και τη σεξουαλικότητά τους πάνω σε γόβες στιλέτο, προσπαθώντας να βγάλουν νοκ αουτ τον αιώνιο αντίπαλό τους. Τον ίδιο τους τον εαυτό, που απλά, ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ πάνω σε τακούνια. Γιατί όπως μας πληροφορεί και το «θέμα της εβδομάδας μας», η αυτοπεποίθησή μας, μάλλον μετριέται σε πόντους. Με βάση τα κυρίαρχα πρότυπα ομορφιάς, τα τακούνια ανέκαθεν λειτουργούσαν ως η επιτομή της σεξουαλικοποιημένης θηλυκότητας. Τι γίνεται όμως όταν, μακριά από τις φεμινιστικές αναλύσεις του δεύτερου κύματος για τον καταπιεστικό ρόλο που έχουν τα τακούνια στη ζωή μιας γυναίκας, αυτά εμφανίζονται πλέον ως ένας νέος τρόπος ενδυνάμωσης που επιτρέπει στις γυναίκες να είναι θηλυκές, ελκυστικές και παράλληλα δυναμικές; Ένα όπλο σε ένα ανδροκρατούμενο περιβάλλον, μια «κρυμμένη υπερδύναμη», μια πράγματος, στην τελική, μιας ενδυναμωμένης εκδοχής του εαυτού της.

Και κάπως έτσι, όπως μας πληροφορεί η ιέρεια του μεταφεμινιστικού λόγου, η ικανότητα να ακροβατείς πάνω σε ψηλοτάκουνα όχι μόνο σε κάνει πιο θηλυκή αλλά παράλληλα πιο δυνατή και σίγουρη για τον εαυτό σου και τις επιλογές σου.

Η αλήθεια είναι ότι το να σκας με 12ποντα, πάνω κάτω την Τσιμισκή, δεν λήω, θέλει μαεστρία αλλά δεν μας πείθει ιδιαίτερα.

Γιατί για εμάς η αυτοπεποίθηση είναι κάτι που χτίζεται συλλογικά ενάντια σε ό,τι μας καταπιέζει και όχι η μαγική δύναμη που αποκτά κάθε πριγκίπισσα μόνη της όταν πράττει ατομικά. Αυτοπεποίθηση είναι να μανουριάζεις με το αφεντικό σου όταν σε υποτιμάει, μαζί με τις συναδέλφισσές σου. Αυτοπεποίθηση είναι να στέλνεις στον διάολο τον πατέρα σου όταν σου εύχεται να «βρεις ένα καλό παλικάρι να κάνεις οικογένεια» ενώ εσύ έχεις τους φίλους και τις συντρόφισσές σου. Αυτοπεποίθηση είναι να τινάζεις τη σκόνη, από τα υπόγεια της υφανέτ, στα ψηλοτάκουνα μποτάκια σου, αφού έχεις «γυρίσει» το κράνος για την οικονομική ενίσχυση της κατάληψης στη συναυλία. Αυτοπεποίθηση είναι να φοράς το αγαπημένο κόκκινο κραγιόν σου και να κατεβαίνεις στον δρόμο ενάντια στην εθνική ενότητα, ενάντια σε αυτόν τον κόσμο που ασφυκτιάς.

Μαθητικές καταλήψεις στο τώρα και στο πριν

Στα πλαίσια μίας προσπάθειας ανάγνωσης και κριτικής ανάλυσης της συγκυρίας που θέλει μαθητές σε δεκάδες σχολεία ανά την Ελλάδα να κλείνουν τα σχολεία τους και να διαδηλώνουν για την ελληνικότητα της Μακεδονίας (πυροδοτώντας, ταυτόχρονα, και μία αντι-κίνηση από μαθητές με αντιφασιστικά/αντεθνικά χαρακτηριστικά που πρέπει να ληφθεί σοβαρά υπόψη), αποφασίσαμε το Σορολόγ να περιλαμβάνει δύο συζητήσεις για το ζήτημα. Η πρώτη συζήτηση έγινε με τον Χ., μαθητή σε επαγγελματικό λύκειο της Θεσσαλονίκης, ο οποίος μας μεταφέρει αφενός, την εμπειρία του από τις μαθητικές καταλήψεις που έγιναν τους περασμένους μήνες με αφορμή την ανάγκη των μαθητών για την ύπαρξη καπνιστηρίου στο σχολείο και αφετέρου, τα σχόλια του πάνω στις καταλήψεις σχολείων για την ελληνικότητα της Μακεδονίας. Η δεύτερη συζήτηση έγινε με δύο άτομα της συνέλευσης της Φάμπρικα Υφανέτ που μοιράζονται τις δικές τους εμπειρίες από παλιότερες μαθητικές καταλήψεις, σε μία προσπάθεια να αναδειχθούν εκείνα τα στοιχεία που σηματοδοτούν τις διαφορές (ή και τις κοινές συνισταμένες) ανάμεσα στις διαφορετικές μαθητικές καταλήψεις ανά περίοδο.

Στόχος μας δεν είναι μία δημοσιογραφική προσέγγιση του θέματος. Στόχος μας είναι μιλήσουμε για τις καταλήψεις τότε και τώρα, ώστε η θέση μας να γίνει πλεονεκτικότερη όσον αφορά τον αγώνα ενάντια στον εθνικισμό σήμερα, κομμάτι του οποίου αποτελούν οι τελευταίες μαθητικές κινητοποιήσεις. Οι συζητήσεις πραγματοποιήθηκαν μόλις δύο μέρες πριν από την 29η Νοέμβρη (μέρα στην οποία μαθητές στη Θεσσαλονίκη διαδήλωσαν για την ελληνικότητα της Μακεδονίας) και ομοιογενώς φανερώνουν μία αδυναμία από πλευράς μας για την έγκαιρη πρόβλεψη και αντιμετώπιση των συγκεκριμένων κινητοποιήσεων, οι διαστάσεις των οποίων ξέφυγαν σε βαθμό που δεν περιμέναμε. Καταθέτουμε, ωστόσο, τα παρακάτω σκεπτικά, με την ελπίδα ότι αυτή θα είναι η τελευταία φορά που θα τρέχουμε να προλάβουμε τα γεγονότα...

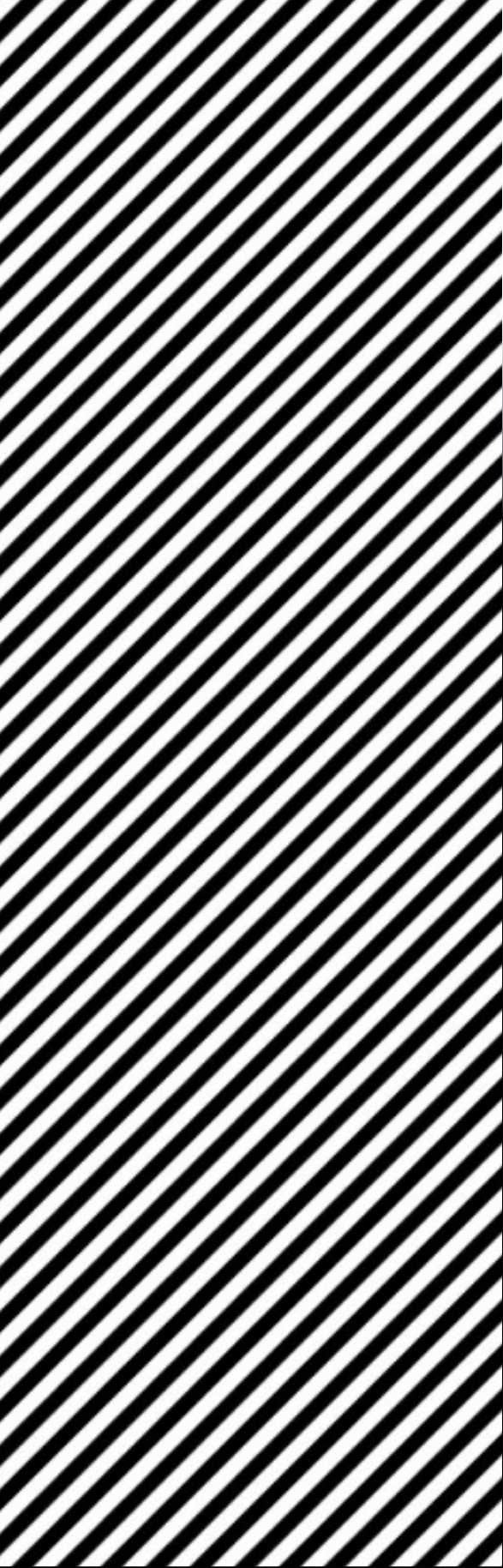
Συζήτηση με τον μαθητή Χ.

Να ξεκινήσουμε με την κατάληψη που κάνατε... Πότε έγινε και τι αιτήματα είχατε;

Χ: Μαζευτήκαμε όλοι μαζί γιατί οι καθηγητές μας ήταν ό,τι να 'ναι. Να, για παράδειγμα ήθελες να κάνεις ένα τσιγάρο το πρωί και ερχόταν και σου έλεγε μην καπνίζεις, ενώ παλιότερα επιτρεπόταν. Ήθελαν να δείξουν ότι ήταν κάτι παραπάνω από μας εκεί μέσα. Μία, δυο, τρεις φορές το ανεχτήκαμε, αλλά μετά τους λέγαμε.. .χατί στις τουαλέτες δεν έχουμε, θέλουμε παγκάκια, θέλουμε το ένα, θέλουμε το άλλο. Έτσι κι αλλιώς στο σχολείο όλα ήταν ρημαγμένα. Ούτε ένα παγκάκι δεν υπήρχε όρθιο.

Και σε ποιο σχολείο είσαι;

Χ: Στο 15ο, στον Ευκλείδη. Τέλος πάντων και το κλείνουμε το σχολείο και έρχονται τις πρώτες μέρες ο διευθυντής με τους καθηγητές έξω από το σχολείο, αλλά δεν μας λέγανε τίποτα. Ούτε καν να έρθουν μέχρι τη πόρτα να μας ρωτήσουν γιατί κάνουμε κατάληψη, επειδή, στην περσινή κατάληψη που είχαμε κάνει έγινε ένας τσακωμός μέσα.

70 άτομα στην πόρτα. Αυτοί άρχισαν και φώναζαν «θα σας γαμήσουμε, τώρα θα ανοίξετε την κατάληψη» και έτσι όπως ερχόντουσαν προς το μέρος μας, κάπως χτυπάει το χέρι του ένα παιδί. Έτσι και εμείς τσακώσαμε τον διευθυντή και τον στριμώξαμε στα κάγκελα και τον λέμε «τι είναι αυτά που κάνεις» και αυτός μας είπε «ανοίξτε τουλάχιστον την πόρτα να βγω έξω». Εμείς τον λέγαμε ότι δεν θα βγει απ' την πόρτα αλλά θα βγει από εκεί που μπήκε, και έτσι πήγε και βγήκε πάνω από το γκαράζ. Και εντάξει από εκείνη τη στιγμή δεν μας ενόχλησε ξανά.

Φέτος πώς ξεκίνησε η φάση; Ναι μεν υπήρχαν αυτά τα προβλήματα που ανέφερες πριν αλλά πώς μαζευτήκατε; πώς το οργανώσατε;

Χ: Μαζευτήκαμε κάποια παιδιά, είχε και αρκετούς μικρούς φέτος, όχι μόνο μεγάλους, εμείς οι μεγάλοι ήμασταν 20 άτομα μετρημένοι. Τις πρώτες μέρες το πρωί, είχαμε κόσμο αλλά μετά όλοι κωλοβαρούσανε, δεν έρχονταν κανένας το πρωί στην κατάληψη, μόνο το βράδυ. Και το βράδυ δεν καθόμασταν σε εμάς πηγαίναμε στο κάτω σχολείο. Γιατί είχανε «κλείσει» και τα τρία σχολεία μαζί. Είχαμε συνεννοηθεί και με παιδιά από το κάτω να το κλείσουμε. Γιατί και στο κάτω σχολείο αρχίζανε και μοιράζανε αποβολές για τα τσιγάρα. Γιατί ξέρεις από κει που είσαι χαλαρά, σε λένε όλα κομπιέ. Μετά μπαφ, αρχίζουν και λένε κόφτε το ένα, κόφτε το άλλο. Τον λέω «σε λίγο ούτε ανάσα δε θα παίρνω εδώ μέσα» τον λέω.

Κάνετε συνέλευση για την κατάληψη του σχολείου ή απλά αποφασίζετε κάποιος κόσμος να το κλείσετε;

Χ: Όχι απλά στην αυλή του σχολείου μαζευτήκαμε όλοι στο τούνελ κάτω, είχαμε δώσει ραντεβού μία μέρα, είπαμε πάμε όλοι κάτω. Πήγαμε και πιάσαμε και τα παιδιά από το κάτω σχολείο και μιλήσαμε όλοι και πήγαμε τότε μέρα και το κλείσαμε. Τους μπάτσους μας είχανε φέρει τις προάλλες και μας λέγανε «ανοίξτε το σχολείο, τέτοια, μα μου», τους λέγαμε «δεν θα ανοίξει το σχολείο σήμερα» και μας λέει ένας μπάτσος «ή θα το ανοίξετε ή θα σας χώσουμε όλους μέσα» και τον κοιτάμε έτσι «δεν ανοίγει το σχολείο» τον λέμε. Άρχισε να φωνάζει «ρε τι δεν καταλαβαίνετε» είχε τρελαθεί ο μπάτσος απ' έξω. «Ρε εσύ τι δεν καταλαβαίνεις» τον λέγαμε εμείς «το σχολείο δεν θα ανοίξει» και να τώρα λένε για τη Μακεδονία να κάνουν κατάληψη και τους λέω «άμα κάνετε για τη Μακεδονία, εγώ δεν θα συμμετέχω τους λέω, καλή να περάσετε» αλλά δε θα γίνει τελικά, ακυρώθηκε. Μόνο 6 Δεκέμβρη θα κλείσουμε μόνο για τον Αλέξη. Το συνεννοηθήκαμε.

Αλλά περίμενε, πριν πάμε στο ζήτημα της Μακεδονίας, εσείς είπατε σαν αίτημα αυτό για το καπνιστήριο;

Χ: Ναι, θέλαμε ένα καπνιστήριο εμείς στο σχολείο, γιατί παλιότερα ως πούμε δεν χρειαζόταν να έχεις ένα συγκεκριμένο μέρος στην αυλή για να καπνίζεις, κάπνιζες σε όλη την αυλή, σε αφήνανε. Ε τουλάχιστον πια έστω να μας το περιόριζαν σε έναν χώρο, να μας λέγανε «να έχετε αυτόν τον χώρο», έστω και έναν μικρό χώρο δε θα μας πείραζε, να μπορούμε να καπνίσουμε εκεί πέρα να μην μας ενοχλεί κάποιος. Αφού πιο πριν το κάναμε σε όλη την αυλή και δεν τους ενοχλούσε, τώρα ξαφνικά....τι;

Ωραία θέλουμε να μας πεις για τη φάση με το καπνιστήριο γιατί είναι το πιο γαμάτο αίτημα που έχω ακούσει ποτέ σε σχολική κατάληψη, και το πιο ειλικρινές από όλα. Επίσης, θέλουμε να μας πεις πως το πήρανε οι υπόλοιποι μαθητές;

Χ: Ε... να σε πω, σκέψου το 80% του σχολείου είναι καπνιστές, και από τη Δευτέρα τάξη και από την Τρίτη, αλλά

πρωτάκια που έχουν έρθει, οι πιο πολλοί καπνιστές είναι σκέψου, ακόμα και αυτοί θέλουν να καπνίζουν και δεν τους αφήνουνε. Απλά μας πιάνει τώρα ο διευθυντής και μας λέει ότι «άμα δίνουμε δικαιώματα στα μικρά παιδιά και καπνίζουμε μπροστά τους, θα το κάνουνε και αυτοί». «Όπα ρε φίλε» λέω εγώ, «άμα καπνίζω εγώ το κάνω για την πάρτη μου δεν τον είπα τον άλλο ε φίλε κάπνισε, εγώ καπνίζω αλλιώς και που θα με δει, δεν θα επηρεαστεί αυτός. Άμα οι γονείς του, του έχουν δώσει σωστά από το σπίτι κάποιες συμβουλές και δεν θέλει να φύγει από αυτά τα όρια που του έχουν βάλει οι γονείς του, δε θα το κάνει επειδή απλά κοιτάει εμένα». Και αυτό τον είπα, «άμα είναι να κάνετε κάτι, να μας δώσετε ένα χώρο να καπνίζουμε». Εμείς δεν ζητήσαμε κάτι τρελό. Απλά αυτοί «μα, μου δεν θα γίνει το δικό σας» μας λέγανε.

Πόσο χρόνων ήσασταν αυτοί που θέσατε το αίτημα για το καπνιστήριο;

Χ: Από 15 μέχρι 19. Γιατί τώρα το λύκειο δεν είναι όπως ήταν κάποτε. Όσο πάει λιγοστεύουν και τα άτομα. Έχουμε και πολλούς πλέον στο σχολείο που είναι εθνικιστές, που είναι παιδιά στην ηλικία μας.

Η κατάληψη πότε ξεκίνησε ακριβώς; Πόσο κράτησε;

Χ: Δεν θυμάμαι ημερομηνία ακριβώς, απλά πάντως κρατήσαμε 7 ημέρες κατάληψη. Την 4η μέρα ήρθαν και μας το ανοίξανε, απλά μετά την 5η το ξανακλείσαμε. Την 5η μέρα ήρθαν και οι μπάτσοι. Την προηγούμενη το είχε ανοίξει με κόφτη, ο διευθυντής. Πέρσι το είχε ανοίξει με τροχό, ήμασταν 30 άτομα μπροστά στην πόρτα και είχαμε βάλει τα χέρια και ο άλλος φώναζε «κόφτον να, κόφτον να» και εμείς ήμασταν όλοι με τα χέρια πάνω στην αλυσίδα και ο άλλος δεν μπορούσε να κόψει με τον τροχό. Δε τους αφήναμε, τους λέγαμε δε θα μπειτε μέσα. Ήρθανε και κανάλια πέρσι, ήρθε και το star. Είχαμε ένα μήνα κατάληψη πέρυσι. Είχαν γίνει πολλές ζημιές όμως στο σχολείο, αυτό ήταν το θέμα.

Σε αυτές τις μέρες που είχατε φέτος κατάληψη τι κάνατε; Πώς περνούσατε τον χρόνο στην κατάληψη;

Χ: Το βράδυ το κάτω σχολείο ήταν γεμάτο ζωή, δηλαδή άμα γινόταν κάτι ήμασταν πάρα πολλά άτομα, δεν υπήρχε περίπτωση το σχολείο να ανοίξει το βράδυ. Το βράδυ ήμασταν πάνω από 100 άτομα. Δεν ήμασταν στο δικό μας, ήμασταν στο κάτω, απλά άμα θέλαμε τσακ-μπαμ ανεβαίναμε πάνω. Δεν μπορούσε να μας τη φέρει κάποιος. Ήταν safe. Ήμασταν όλοι μαζί, βάζαμε μουσική, παίζαμε εμείς το βράδυ, ερχόταν κόσμος και έμπαινε μέσα, άραζαν γενικά, ερχόταν πολύς κόσμος, απλά εντάξει.

Και πώς τελείωσε η κατάληψη;

Χ: Την τελευταία μέρα, ήρθαν οι μπάτσοι πάλι, και κατέβηκε ο διευθυντής κάτω μαζί με τους μπάτσους και εμείς έχουμε μία ακόμα πόρτα που είναι στο 4ο ΣΕΚ, έτσι λέγεται. Και μπήκε από εκεί, τρέχοντας, εμείς τρέξαμε καμιά 20 άτομα, απλά είχε ανοίξει ήδη την πόρτα και είχε έρθει η αστυνομία μέσα. Και κυνηγήσανε και κάποια παιδιά. Ήτανε μες το σχολείο 6 η ώρα. Πήγανε να το κλείσουνε 6 άτομα, 7 νομίζω ήτανε και άνοιξε ο διευθυντής την πόρτα, μπήκε η αστυνομία μέσα και τους κυνηγούσε. Και βγήκαν απ' το σχολείο τα παιδιά και τους πιάσανε στο Θεαγένειο.

Και τι έγινε μετά με αυτό;

Χ: Τίποτα, μία εξακρίβωση στοιχείων τους κάνανε και τους αφήσανε. Αυτό. Και αποβολές μετά στο σχολείο.

Φωτογραφίες που δημοσίευσε η paral laxi στο άρθρο με τίτλο "Εικόνες καταστροφής στον Ευκλείδη από την κατάληψη" μετά από τη δημοσιοποίηση τους σε προσωπική σελίδα στο facebook, από την δημοτική σύμβουλο, Σοφία Ασλανίδου, η οποία σημειώσε ότι : " Στο σχολείο αυτό φοιτούν παιδιά φτωχών οικογενειών.

Εμάς πάλι μας φαντάζει αρκετά ωραία η προσπάθεια επανοικειοποίησης των καρεκλών για κοινωνικές συναντήσεις στην αυλή του σχολείου, πόσο μάλλον η προσπάθεια να επενδυθούν οι τοίχοι με τις καλλιτεχνικές δημιουργίες των

Οι καταστροφές βαρύνουν στην ουσία τις οικογένειες τους. Ένα σχολείο είναι μια κοινότητα που αποτελείται από γονείς, από δασκάλους, από μαθητές, από τη γειτονιά, από τον δήμο. Όλοι αυτοί οφείλουν να κινητοποιηθούν απέναντι σ αυτή τη βία. Κάποιοι πρέπει να αρχίσουν να πληρώνουν κάτι»

μαθητών, χωρίς να υπάρχει προσπάθεια διάκρισης ανάλογα με το πόσο καλός/η είναι κανείς στη τέχνη του graffiti, άλλωστε τοίχοι υπάρχουν αρκετοί για όλους.

Ρίξανε και αποβολές ε;

Χ: Γι' αυτό το θέλουμε πιο πολύ, θέλουμε να κάνουμε. Και για τις αποβολές. Γιατί άρχισαν να τις μοιράζουν καραμέλες φέτος. Ό,τι κι αν γίνει. Να έπαιξε μπάλα ο άλλος, πήγε η μπάλα στο παράθυρο – αποβολή. Επειδή σφύριζε ο άλλος στα σκαλιά τον έδωσαν αποβολή. Σκέψου πόσο έχει ξεφύγει το θέμα. Εγώ δεν έχω πάρει –σου το ορκίζομαι– ούτε μία φορά βιβλίο στο σχολείο. Ούτε μία. Χωρίς τσάντα έχω πάει. Τρία χρόνια, στον Ευκλείδη, χωρίς τσάντα πηγαίνω. Ούτε μία φορά δεν την έχω πάρει την τσάντα μου. Πάντα έβγαζα 14~13. Εκεί ο μέσος όρος μου. Δεν έπεφτε. Το πτυχίο μου είναι με 14, σκέψου, και τώρα, η άλλη, η καθηγήτρια των αγγλικών τον έβαλε τον άλλον αποβολή επειδή δεν είχε βιβλίο. Του λέει: «Τι, δεν έχεις βιβλίο μες την τάξη; Αποβολή». Τι είναι αυτό; Αυτό τους έλεγα. Τους λέω «Κυρία, πριν 3~4 χρόνια, γιατί όταν ήρθα στην πόρτα... Έχουμε όμως και μία καθηγήτρια στο σχολείο επίσης, που είναι σαν κι εμάς. Υποστηρίζει τα ίδια πράγματα με εμάς, κατεβαίνει στις ίδιες πορείες, κάνει απεργία, γενικά μας υποστηρίζει στα θέματα καταλήψεων και πήγανε να την διώξουν από το σχολείο. Επειδή μας υποστηρίζει. Κι εμείς τότε, είχαμε κάνει κατάληψη για να μην την διώξουν.

Ωραία, οπότε τώρα, για της καταλήψεις με τη Μακεδονία, εσείς έχει καιρό που το ακούσατε που συνέβη;

Χ: Ναι, εγώ, δεν ξέρω, άκουγα ότι να, μα, μου, το ένα, το άλλο και ήρθε στα αυτιά μου ότι κάνουν κατάληψη για τη Μακεδονία. Λέω ποιος κάνει κατάληψη για τη Μακεδονία; Με δείχνουν ένα σχολείο στις συκιές, δεν θυμάμαι ποιο σχολείο ήτανε και τέλος πάντων, μετά άρχισα να μαθαίνω ότι κι άλλα σχολεία κάνουν κατάληψη και τώρα να, έμαθα ότι κι άλλο σχολείο σήμερα-αύριο-μεθαύριο θα κλείσει πάλη. Θα κλείσουνε... την πέμπτη λένε θα κλείσουνε αρκετά σχολεία, αλλά εμείς δεν θα κλείσουμε. Γενικά εμείς, 6 Δεκέμβρη είπαμε. Το κλείσαμε. Δεν πρόκειται να κλείσουμε για τη Μακεδονία. Ούτως η άλλως και να κλείναμε εγώ θα πήγαινα στο σχολείο, θα τους έλεγα τι είναι αυτά που κάνετε; Είστε σοβαροί;

Και για πες; Τι συζητάν στο σχολείο; Άρχισαν να το συζητάν και σε 'σας δηλαδή.

Χ: Ναι, ναι. Εντάξει, ερχόντουσαν πιτσιρίκια δεν ξέρανε. Λέγανε να κάνουμε κατάληψη για τη Μακεδονία. Το βλέπανε σαν έναν λόγο, ας πούμε, για να κάνουν κατάληψη. Δεν το βλέπανε σαν...

Όχι ότι ψήνονται κιόλας.

Χ: Ναι. Όχι ότι ξέρεις «ΑΑΑ ΕΕΕ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ». Λέγανε απλά ότι είναι ένας λόγος είναι να κάνουμε κατάληψη. Όπως κάνουν και τα υπόλοιπα σχολεία. Επειδή είναι πιο μικροί. Θέλουνε να κάνουν κατάληψη. Αλλά εντάξει, τους εξηγήσαμε πως είναι η φάση και αυτά και εντάξει. Θα κάνουμε 6 Δεκέμβρη. Κανονίσαμε και γενικά με όλα τα παιδιά μιλήσαμε.

Τι τους είπατε εκεί πέρα, στη φάση;

Χ: Ότι υπάρχουνε δύο πλευρές ουσιαστικά σε αυτόν τον κόσμο. Τους λέμε. Είναι κάτι που υποστηρίζω εγώ, τον λέω και κάτι που υποστηρίζουνε κάποιοι άλλοι ας πούμε. Και μου λέει τι; Και τους λέω να. Κάποιοι είναι εθνικιστές ας πούμε. Και εμείς είμαστε αναρχικοί. Ναι, λέει και ποιά είναι η διαφορά; Οι εθνικιστές λέω είναι πατριώτες. Υποστηρίζουν την πατρίδα τους. Δεν τους ενδιαφέρει κάτι άλλο. Ότι και να γίνει υποστηρίζουν την πατρίδα τους. Εμείς δεν είμαστε έτσι.

Θέλουμε όλοι οι άνθρωποι να έχουν ίσα δικαιώματα. Και λέει «Α, ξέρω-γω, εντάξει, κατάλαβα». Εντάξει, το παιδί τώρα τον εξήγησα τι παίζεται με τις φράσεις, δηλαδή ότι έχουνε διαμάχες και αυτά. Εντάξει, δεν ασχολείται με αυτά. Δεν ήξερε.

Ωραία. Οπότε την γλιτώσατε τη κατάληψη δηλαδή. Για τη Μακεδονία. Αλλά δεν έχετε δηλαδή κάποιους πιο ένθερμους υποστηρικτές;

Χ: Όχι. Κοίτα. Δεν έχουμε, δεν έχουν βγει στην επιφάνεια. Τους ξέρουμε ότι υπάρχουνε κάποια άτομα που είναι πιο έτσι, ασχολούνται με αυτά. Γιατί γράφουν και στο σχολείο. Κατάλαβες; Και εμείς τους έχουμε πατήσει πολλές φορές. Έξω από τάξη έχουμε πατήσει ολόκληρο αλφάδι. Όλη την πόρτα -είναι πορτοκαλή η πόρτα, σκέψου- αλφάδι την έχουμε κάνει. Και στο τούνελ, έχουμε κάνει αλφάδι με ρολό. Έχει ένα τεράστιο αλφάδι, να, όσο είναι εδώ στο καφενείο. Έναν κύκλο και ένα αλφα μέσα.

Καλή φάση. Αλλά δεν μαλώνετε, δεν έρχεστε σε σύγκρουση;

Χ: Όχι, είμαστε... φίλοι είμαστε ουσιαστικά. Εγώ ως πούμε τα παιδιά τα γνωρίζω από παλιά. Αλλά ξέρω ότι ασχολούνται με άλλα πράγματα. Δεν ασχολούνται με αυτά που ασχολούμαι εγώ. Δεν βγαίνουμε και τέτοια, αλλά τους ξέρω. Εντάξει. Τα παιδιά δεν ξέρω τώρα τι ζούνε. Πώς την έχουνε δει με αυτό το πράγμα, αλλά δεν είναι καλό πράγμα. Δεν ξέρω τι έχουνε στο μυαλό τους με αυτό. Μόδα νομίζουνε είναι; Μάλλον οι πιο πολλοί εγώ πιστεύω ότι και από τους γονείς τους επηρεάζονται. Γιατί υπάρχουνε πολλοί γονείς που, να, στο συλλογικό μας πούμε που έγινε, κατέβηκε πολύς κόσμος. Μάζεψαν πολύ κόσμο. Το παιδί λογικό να επηρεαστεί τώρα. Πάει με τον γονιό του εκεί πέρα, γιορτές, όλα αυτά που κάνουμε στο σχολείο, επηρεάζουν ένα παιδί να πάει προς εκείνη την κατεύθυνση. Κι εμείς-καταρχάς εμείς μόνο γιορτή δεν κάνουμε. Πηγαίνουμε, καθόμαστε. Κάνουμε ό,τι είναι να κάνουμε. Φασαρίες

τέτοια φωνάζουμε και μα, μου, και σηκώνομαστε και φεύγουμε. Μας κράζουνε και γεια σας. «Κάτσε μη μιλάς» με λέει ο άλλος, «γιατί είναι ο εθνικός ύμνος». «Ε, και ρε φίλε;», τον λέω. «Γιατί να μην μιλάω; Επειδή είναι ο εθνικός ύμνος; Και τι σημαίνει αυτό; Εγώ θέλω να μιλάω». «Τι είναι αυτά που λες;» με λέει, «Σοβαρέψου». «Τι να σοβαρευτώ; Εσύ να σοβαρευτείς ρε μεγάλε» τον λέω.

Ας πούμε, στην Κρήτη, είχε γίνει μια κατάληψη στα ΤΕΙ, τα οποία από κάτω έχουν ένα ΕΠΑΛ. Και έγινε η κατάληψη στο ΤΕΙ, εκεί πέρα την κρατούσανε κάποιος κόσμος, φοιτητές. Και σκάσανε κάποιοι... ως πούμε εθνικιστές να τους πω; δεν ξέρω κι εγώ. Και πήγανε και κάψανε μια αλβανική σημαία. Και ανεβάσανε μία ελληνική. Και εκεί πέρα μία μαθήτρια που ήτανε στο ΕΠΑΛ, από την Αλβανία, λιποθύμησε για παράδειγμα.

Χ: Μπορεί να φοβήθηκε.

Να φοβήθηκε ότι, ξέρεις, συμβολικά αυτό κάτι σημαίνει. Αλλά ως πούμε, η φάση με την Μακεδονία είναι «Η Ελλάδα μπροστά. Να διαλύσουμε τους άλλους» Που οι άλλοι μπορεί να είναι πολλοί άλλοι.

Χ: Σκέψου ότι... και άτομα που είναι από άλλες εθνικότητες κατέβηκαν στο συλλογικό. Εγώ ξέρω πάρα πολλά άτομα. Που είναι ρωσοπόντιοι, γεωργιανοί... Κατέβηκαν και το υποστηρίζουν αυτό το πράγμα, λες και θα τους προσφέρει κάτι αύριο-μεθαύριο. Λες και θα συνεχίζουν την ζωή τους με αυτό. Αυτό δεν είναι κάτι λογικό.

Αλλά σε εσάς υπάρχουν κι άλλες εθνικότητες μες το σχολείο;

Χ: Ναι, ναι, πως δεν υπάρχουνε. Έχουμε πολλά άτομα, από πολλές χώρες. Γενικά έχουμε και από το πακιστάν άτομα, έχουμε και από Συρία έχουν έρθει, έχουμε και μαύρους,

έχουμε πολλούς. Τώρα δεν ξέρω, αν το μαύρο-μαύροι, πειράζει.

Όχι, 'ντάξει.

Χ: Καλά παιδιά είναι. Κι αυτοί έρχονται εκεί. Στην αρχή δεν ήταν τόσο ανοιχτοί. Επειδή δεν ξέρανε. Ήρθανε τώρα καινούργιο κλίμα, καινούργιος κόσμος, δεν ξέρεις, δεν γνωρίζεις, η γλώσσα είναι αλλιώως, αλλιά εντάξει. Τους συμπεριφερόμαστε σαν να είναι το σπίτι τους εκεί πέρα. Να μην νοιώθουν άβολα. Γιατί εγώ σκέφτομαι ότι άμα πήγαινα σε ένα άλλο σχολείο, πώς θα ήθελα να μου συμπεριφέρονται; έτσι συμπεριφέρομαι και σ' αυτούς. Γιατί να τους αφήσεις έτσι; Έχουμε και άτομα που ασχολούνται, δηλαδή, τους λένε ο,τι νά'ναι. Τους πειράζουνε καμιά φορά. Αλλά εντάξει τους σταματάμε. Τους λέμε «τι κάνετε; Σοβαροί είστε ρε;». Τον άλλον κοντέψανε να τον δείρουνε. Τον λέμε «τι είναι αυτά που κάνεις; είσαι σοβαρός ρε φίλε; Αφού ο άλλος δεν ξέρει τίποτα. Τώρα τι; Τι ψάχνεσαι εδώ πέρα; Έλα ψάξου μ' εμένα που μπορώ. Γιατί ψάχνεσαι μαζί του;». Εντάξει. Το σχολείο έτσι είναι. Εγώ είμαι και από τους πιο παλιούς στο σχολείο σχεδόν. Είμαι από το 15 εκεί πέρα. Τώρα έχουνε μείνει πολύ λίγα άτομα. Όταν πήγα εγώ ήτανε πολύ αλλιώως το σχολείο. Πάρα πολύ αλλιώως. Κανένας δεν μιλούσε. Μούγκα όλοι. Έσκαγα με τα νχεία μέσα στο σχολείο, άκουγα μουσική... Λες και πήγαινες να κάνεις τον ελεύθερό σου χρόνο στον Ευκλείδη. Πάω σχολείο για την ελεύθερή μου ώρα. Κάπως έτσι ήτανε τότε. Όταν πήγα πρώτη χρονιά. Ήταν αλλιώως τα άτομα. Όλοι ήτανε 22 χρονών, 23. Τώρα είναι όλοι 15, 16. Είναι όλοι μικροί, κοντοί, δε... τώρα. Τι να κάνεις;

Ωραία. Ε, τώρα με την Μακεδονία να δούμε, εντάξει. Κλείνουνε διάφορα σχολεία και έχει βγει και ένα κάλεσμα τώρα για την πέμπτη μάλλον.

Χ: Ναι. Την πέμπτη, είπανε. Αυτό το διάβασα κι εγώ στο internet. Εκεί στο facebook, που γενικά ανεβάζουνε. Πολύς κόσμος έχει τρελαθεί με αυτά, δε ξέρω τι έχουν πάθει όλοι. Τι; Εξάρτηση με τη Μακεδονία έχουν πάθει; Τι; Έχουν τρελαθεί. Δεν παν καλά. Ε, κάτι τους ποτίζουνε. Δεν γίνεται. Δεν εξηγείται αλλιώως.

Εσύ έχεις καταγωγή από την Αλβανία;

Χ: Ναι.

Και είστε κι άλλος κόσμος από την Αλβανία εκεί;

Χ: Ε, ναι. Οι πιο πολλοί αλβανοί ήμασταν.

Οπότε βοήθησε αυτό. Δηλαδή ότι δεν παίζει μία φάση και «αα, πάμε! Για την Ελλάδα! Για την Μακεδονία!».

Χ: Όχι. Δεν υπάρχει τέτοια περίπτωση. Ο Ευκλείδης να κλείσει για τη Μακεδονία. Ο Ευκλείδης κλείνει για την πάρτη του. Γιατί ο Ευκλείδης, όταν έχει κάποια αιτήματα, θα κάτσει να το κλείσει το σχολείο. Εμείς με κορδόνι το κλείναμε το σχολείο. Δεν υπήρχε κανένα πρόβλημα. Αλλά τώρα έτσι όπως έχουνε πάει τα πράγματα μία κατάληψη βοηθάει κάπως την κατάσταση. Γιατί βάζει στη θέση τους καθηγητές. Καταλαβαίνουνε ότι εμείς δεν είμαστε βλάκες. Ότι μπορούμε να αντιδράσουμε.

Απλά ας πούμε, με αυτή τη φάση με τη Μακεδονία... είναι η Ελλάδα μπροστά και τα λοιπά. Παλιότερα έπαιζε ακόμα εντονότερη φάση ρατσισμού φουθ, με Αλβανία κλη.

Χ: Ναι. Είχε ρατσισμό.

Και τώρα όμως ξαναήρθε αυτό το πράγμα; Με το σχολείο εσείς δεν το ζήσατε;

Χ: Όχι, όχι. Με το σχολείο δεν έχουμε κάποιο θέμα. Ξέρουνε. Το 70% του σχολείου αλβανοί είναι. *γελάει* Είμαστε πολλοί.

"παλιά ήτανε αλλιώς;"

συζήτηση με δύο πρώην μαθητές

Λοιπόν, παιδιά, η πρώτη ερώτηση αφορά τις δικές σας εμπειρίες σαν καταλήψεις μαθητές, δηλαδή πότε έγιναν, με τι αιτήματα κλπ.

Κ: Η δικιά μου εμπειρία ήταν το φθινόπωρο του 2006, επί Γιαννάκου, αμέσως μετά τα φοιτητικά. Τότε υπήρξαν μαζικές καταλήψεις σχολείων σ' όλη την Ελλάδα για κάμποσο καιρό, εμείς το 'χαμε κλείσει για κάνα μήνα το φθινόπωρο και ξανά μετά το χειμώνα για πολύ λιγότερο. Την ίδια περίοδο έπαιζαν και οι γνωστές απεργίες των δασκάλων στα Δημοτικά. Δηλαδή, αν συνυπολογίσει κανείς και τα φοιτητικά μπορεί να αντιληφθεί το πόσο εκρηκτικό ήταν το κλίμα τότε στο χώρο της παιδείας.

Μ: Εγώ φθινόπωρο του '07 ήμουν Α' Λυκείου, ήταν οι αμέσως επόμενες καταλήψεις από τις δικές σου. Τότε είχε λήξει οριστικά, πλέον, το φοιτητικό κίνημα, ωστόσο υπήρχε η προηγούμενη φουρνιά που είχε ζήσει τις καταλήψεις του '06 και έδωσε μία ώθηση. Εκείνη την περίοδο αυτό που κυριαρχούσε στην κεντρική πολιτική σκηνή ήταν το ασφαλιστικό –μάλιστα ήταν ένα από τα αιτήματα μας (πέρα από τους εκπαιδευτικούς νόμους), για το οποίο μας κορόιδευαν και οι καθηγητές και οι γονείς μας. Σε φάση: «ποιο ασφαλιστικό, ρε παιδιά; Καθήστε να τελειώσετε το σχολείο, να πάτε στο πανεπιστήμιο, να πάρετε πτυχίο, να βρείτε δουλειά και όταν έρθει η ώρα βλέπουμε... Δεν είναι αυτά για σας τώρα».

Η επόμενη ερώτηση αφορά το κατά πόσον οι καταλήψεις ήταν οργανωμένες αποκλειστικά από το μαθητικό υποκείμενο ή υπήρχαν αυτό που λέμε «εξωσχολικές επιρροές» (βλέπε Κνίτες, αριστερούς, αναρχικούς κλπ.).

Μ: Καταρχήν να πω ότι για τη δική μου περίπτωση, μιλάμε για ένα σύμπλεγμα σχολείων που ήταν κολλητά και υπήρχε ένας πυρήνας 30-40 ατόμων που συμμετείχε στις καταλήψεις εκείνα τα τρία χρόνια, από τους οποίους πολλοί ήδη πήγαιναν στην Υφανέτ τότε. Δηλαδή, μιλάμε για 30-40 μαθητές αναρχικούς, πολιτικοποιημένους που συνεννοούμασταν και σκάγαμε όλοι μαζί Υφανέτ. Οπότε εμείς ούτως ή άλλως προσδιοριζόμασταν έτσι. Και πέρα από την κατάληψη, γινόντουσαν δράσεις ενάντια στις εκλογές των 15-μελών κλπ. Οπότε η κατάληψη είχε εξαρχής τέτοια χαρακτηριστικά. Είχαμε κι έναν Κνίτη (ο οποίος ήταν τελείως περιθωριοποιημένος) κι έναν μεγαλύτερο ελληναρά, με τον οποίον μαλώναμε.

Κ: Σε μας δεν υπήρχε καμία εξωσχολική επιρροή. Όλη η κατάληψη ήταν οργανωμένη από τα κάτω, αυτόνομα. Κόμματα δεν γουστάρουμε καθόλου (χωρίς αυτό να αποτελεί συνειδητή πολιτική επιλογή) και κάτι κλασικοί Κνίτες που μοίραζαν Ριζοσπάστη στην πύλη του σχολείου δεν είχαν εμφανιστεί καθόλου. Οι αναρχικοί επίσης ήταν άφαντοι, κανένας δεν είχε έρθει για να μας μοιράσει ένα κείμενο π.χ.. Το μόνο που θυμάμαι ήταν έναν τυπά από την Πρωτοβουλία Γένοβα που υπήρχε τότε που ερχόταν τα βράδια και προσπαθούσε να μας πείσει ότι πρέπει να βάλουμε κάποια πιο συγκεκριμένα αιτήματα, να δούμε πιο σοβαρά τη φάση, ότι ο εχθρός μας είναι το σύστημα συνολικά κλπ., την κλασική αριστερίστικη κασέτα.

Πέρα από την εμπειρία της κατάληψης, υπήρξαν άλλες δράσεις ή αγώνες μαθητικοί στους οποίους να πήρατε μέρος;

Κ: Μπα, τίποτα απολύτως. Π.χ. για την αντιεκλογική παρέμβαση που ανέφερε πριν ο Μ., σε μας ποτέ δεν υπήρξε κάτι τέτοιο. Αντιθέτως, όλοι όσοι στηρίζαμε κατάληψη είχαμε βάλει υποψηφιότητα στις επερχόμενες εκλογές και μάλιστα το θεωρούσαμε ως μία νίκη ότι είχαμε βγει, ότι δηλαδή το 15-μελές ήταν «δικό μας», καταληψιακό (γιατί πρέπει να σημειωθεί ότι είχε δημιουργηθεί μία πόλη ανάμεσα στους «υπέρ» και «κατά» της κατάληψης). Τα μόνα γεγονότα που θυμάμαι με το πέρας των καταλήψεων ήταν ότι κάποιοι μαθητές είχαμε κρατήσει ένα άτυπο «συντονιστικό» με το οποίο είχαμε οργανώσει μία συζήτηση-εκδήλωση στο Εργατικό Κέντρο Ιωαννίνων και στις 17 Νοέμβρη είχαμε γράψει ένα κείμενο που απαιτήσαμε να διαβαστεί στη γιορτή του Πολυτεχνείου που αναφερόταν στους δικούς μας αγώνες. Φυσικά κάτι τέτοιο δεν έγινε δεκτό, και όταν παρ' όλα αυτά το διαβάσαμε με τη βία (δηλαδή κατά τη διάρκεια της γιορτής, μετά από ένα ποίημα, ένας μαθητής άρχισε να το διαβάζει) έγινε ένας ψιλο-χαμούλης με διευθυντές να ωρύονται, μικρόφωνα να κλείνουν κλπ. Ωστόσο διαβάστηκε το κείμενο και κανένας δεν έφαγε αποβολή μετά. Δείγμα ότι οι κοινωνικοί συσχετισμοί ήταν ακόμα μαζί μας, δεν ήταν εύκολο να δώσεις αποβολή έτσι, αυτό θα μπορούσε να πυροδοτήσει ξανά καταλήψεις.

Λίγους μήνες μετά ένας πυρήνας από εμάς έφτιαξε και μία μαθητική αναρχική ομάδα (συμμετείχαν μαθητές από διάφορα σχολεία), αλλή το μόνο που κάναμε ήταν να σβήσουμε κάποια φασιστικά συνθήματα που είχαν γραφτεί στο σχολείο και να βάψουμε τα δικά μας, και να μοιράσουμε κάποια κείμενα σε μαθητές. Αλλή όλα αυτά έξω από το μαθητικό πλαίσιο, δε βάζαμε μπροστά την ταυτότητα του μαθητή, αλλή του αναρχικού. Ούτε ασχολιόμασταν με εκπαιδευτικά θέματα, αντίθετα τα κείμενα μας μιλούσαν για τον εθνικισμό, την ιεραρχία κ.ά. Ήδη, δηλαδή, είχε σηματοδοτηθεί μία υπέρβαση.

Μ: Εμείς την πρώτη χρονιά κατεβαίναμε στις πορείες με δικό μας μπλοκ, δηλαδή συνεννοούμασταν 3-4 σχολεία και κατεβάζαμε μαθητικό μπλοκ στις πορείες (σαν ανεξάρτητοι, αυτόνομοι μαθητές). Θυμάμαι τη 17 Νοέμβρη είχαμε πάει στην πορεία μ' ένα κείμενο για το Πολυτεχνείο το οποίο τελείωνε μ' ένα στιχάκι του Άσιμου («παράτα τα σχολεία και τ' αμφιθέατρα/να 'ρθείς στην παραλία να κάνουμ' έρωτα»). Όταν πέρασε η πορεία της Κ.Ν.Ε. εμείς μπήκαμε στο μπλοκ της σαν άτομα κι αρχίσαμε να μοιράζουμε το κείμενο αυτό (που ήταν τελείως αντι-Κ.Κ.Ε.). Μετά από κάνα μισό λεπτό μας παίρνουν πρέφα και μας ρωτάνε: «παιδιά, εσείς εδώ τι είστε;». Κι εμείς απαντάμε: «αυτόνομοι!». Κι

αυτοί αρχίζουν να ουρλιάζουν: «αυτόνομοι! Αυτόνομοι! Αλυσίδες!» και μας πετάνε έξω από το μπλοκ τους. Οπότε μετά μπήκαμε στο parking του Πολυτεχνείου και όταν περνούσε το Κ.Κ.Ε. και το Π.Α.Μ.Ε. φωνάζαμε τελείως αναρχικά συνθήματα τύπου: «για καλό και για κακό/ΡΙζοσπάστη κουβαλώ» κλπ. Απορώ πώς δε φάγαμε ξύλο, αν και δε νομίζω να σηκώνανε χέρι σε μαθητές.

Που κατέληξε η φουρνιά αυτών μαθητών; Υπήρξε κάποια συνέχεια σ' αυτήν την πολιτικοποίηση;

Μ: Από τον πυρήνα που προανέφερα, ένα πολύ μεγάλο μέρος του κόσμου (μιλάμε για 15 άτομα) πέρασε από τη συνέλευση της Υφανέτ ή άραζε, κατά καιρούς, στην Υφανέτ. Κάποιοι από αυτούς, βέβαια, κατέληξαν κι αλλού... Υπήρχε κι ένα παρεάκι που κατέληξαν μουλιάδες (ο ένας ήταν γιος μουλιά, αρκετά συμπαθητικό και συνεννοήσιμο παιδί). Τέλος, αυτούς που χαίρομαι κάθε φορά που τους βλέπω είναι δυο αδέρφια-δίδυμοι που στις καταλήψεις είχαν μία πιο δημοκρατική προσέγγιση (δηλαδή άκουγαν και τα δύο επιχειρήματα, δεν ήθελαν να διαταράσσεται η ομαλότητα χωρίς λόγο), αλλή μας άκουγαν κι εμάς. Αυτούς τους βλέπω ακόμα σε καμιά πορεία, δηλαδή κινήθηκαν σε μία πιο κινηματική πάντα.

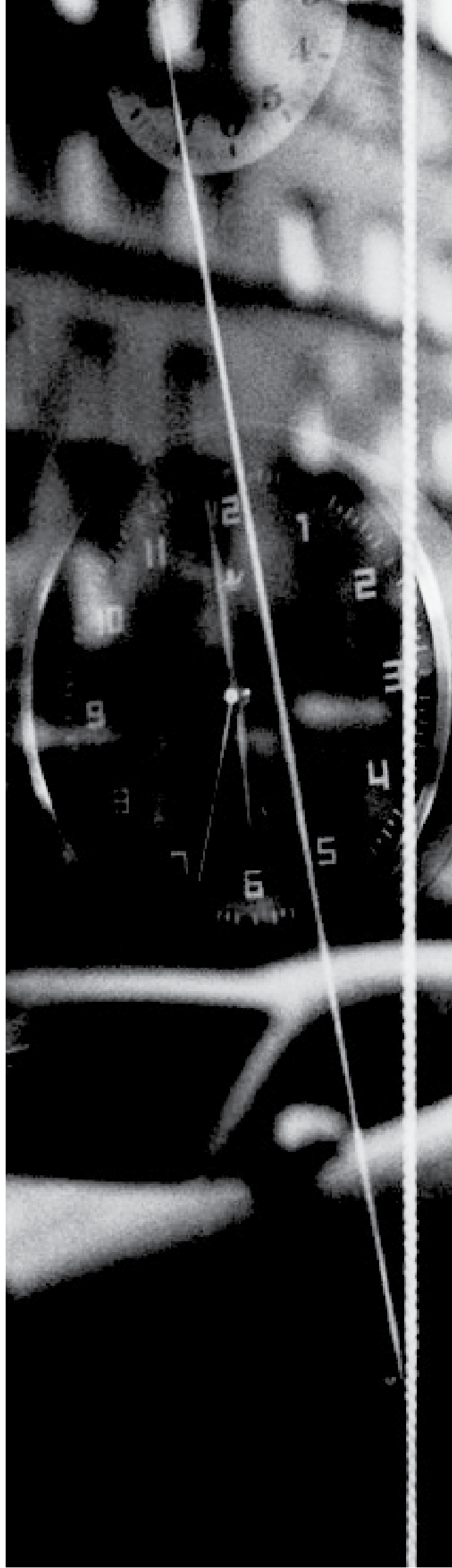
Κ: Κάποια άτομα, γνωστοί μου, κατέληξαν όντως σε ομάδες και καταλήψεις του α/α χώρου. Αυτοί, όμως, ήταν ελάχιστοι, οι περισσότεροι δεν είχαν καμιά σχέση. Βέβαια, αυτό που μου έκανε εντύπωση είναι ότι όταν πήγα φέτος να πάρω το 15 από τον στρατό, είδα αρκετούς από εκείνη τη φουρνιά. Δεν ξέρω, φυσικά, τι λόγους είχε ο καθένας για να γλιτώσει το στρατό, αλλή θεωρώ ότι αξίζει να σημειωθεί, δεν μπορεί να είναι τυχαίο.

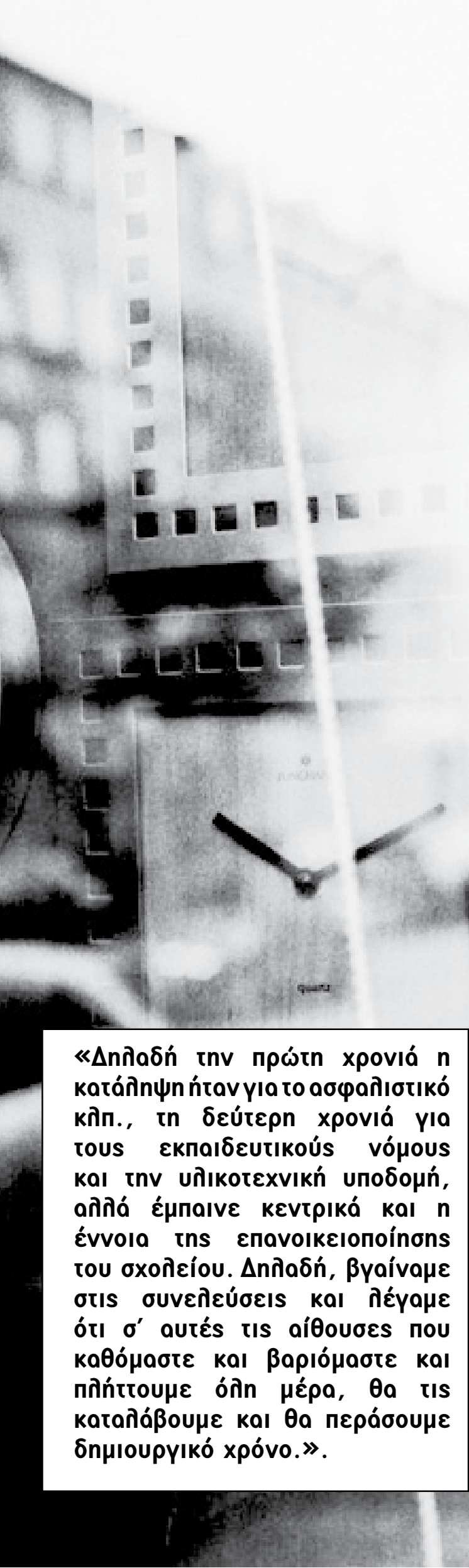
Όσον αφορά την καθημερινότητα της κατάληψης, πώς δομήσατε τον χώρο και τον χρόνο της κατάληψης;

Κ: Καταρχήν να εξηγήσω ότι ήταν μία μειοψηφία αυτή που κράταγε την κατάληψη (οι περισσότεροι διάβαζαν στα σπίτια τους ή πήγαιναν στο φροντιστήριο). Ο καθένας έκανε τα πράγματα που γούσταρε, ο ένας έπαιζε playstation, ο άλλος έκανε ποδήλατο, κάποιοι άλλοι έπαιζαν μουσική. Είχαμε φέρει, δηλαδή, τηλεοράσεις, ενισχυτές, στερεοφωνικά και τέτοια. Θυμάμαι πολύ έντονα να βλέπουμε ειδήσεις (όλες αυτές τις συζητήσεις με τον Πρετεντέρη), από τις οποίες προσπαθούσαμε με αγωνία να βγάλουμε ένα συμπέρασμα, γιατί καταλαβαίναμε ότι μιλούσε για εμάς, ότι αυτά που βλέπαμε μας αφορούσαν. Βλέπαμε ταινίες, π.χ. δεν μπορώ να ξεχάσω ότι εκεί είδαμε για πρώτη φορά το "Requiem for a dream" και είχαμε πάθει όλοι σοκ με τη θεματική της ταινίας —ήταν μία απότομη και σκληρή απεικόνιση μίας πραγματικότητας που αγνοούσαμε. Παρ' όλα αυτά δεν υπήρχε ίχνος πολιτικής συζήτησης στην κατάληψη, δεν είχαμε οργανώσει ποτέ κάτι δημόσιο —δεν υπήρχε η πολιτική εμπειρία για να το κάνουμε! ΟΚ, συμμετείχαμε στις πορείες με όλα τ' άλλα σχολεία, αλλιώς π.χ. ο «αρχηγός» της κατάληψης μιλούσε στα τοπικά κανάλια κανονικά, δεν υπήρχε κάποια κριτική γι' αυτό. Το μόνο που μας ενδιέφερε ήταν να περνάμε ευχάριστα τον ελεύθερο μας χρόνο.

Μ: Εμάς ήταν αρκετά ζωντανές οι καταλήψεις και την ίδια στιγμή ήμασταν αρκετά επηρεασμένοι από τις συζητήσεις που γίνονταν στην Υφανέτ (π.χ. το αντιθεσμικό, το αντι-Μ.Μ.Ε. έμπαινε πολύ κεντρικά από το κίνημα εκείνη την περίοδο). Έχει να κάνει και με το πώς μετασχηματίστηκαν τα αιτήματα και τα περιεχόμενα μας μέσα στα χρόνια. Για αρχή να πω ότι υπήρχε αυτός ο πυρήνας των 30 ατόμων που, κυκλικά, κρατούσε την κατάληψη κάθε βράδυ. Δηλαδή, περίμενες να 'ρθεί το βράδυ για να πας εκεί πέρα (παραδόξως, οι γονείς μου με άφηναν να κοιμάμαι στην κατάληψη) και να αράξεις, να πεις μπύρες, να πεις μαλακίες, να κάνεις κανένα βανδαλισμό κλπ. Εκτός από εμάς τους πολιτικοποιημένους υπήρχε κι ένα παρεάκι μεταναστών, Αλβανών κυρίως, και ΠΑΟΚιστών που γούσταραν την κατάληψη για τους ίδιους λόγους μ' εμάς (αλλιώς και για άλλους), οι οποίοι αράζανε πιο διακριτά με τις δικές τους παρέες, εξωσχολικές. Δηλαδή, οι πιο κάγκουρες και οι πιο πολιτικοποιημένοι συνυπήρχαμε, ήταν όλα κομπλέ, αλλιώς όταν ερχόταν η ώρα της παρέας αυτό έσπαγε.

Στην οικειοποίηση του χώρου της κατάληψης νομίζω ότι έπαιξε σημαντικό ρόλο την επόμενη χρονιά που το βάλουμε κεντρικά σαν επίδικο. Δηλαδή την πρώτη χρονιά η κατάληψη ήταν για το ασφαλιστικό κλπ., τη δεύτερη χρονιά για τους εκπαιδευτικούς νόμους και την υλικοτεχνική υποδομή, αλλιώς έμπαινε κεντρικά και η έννοια της επανοικειοποίησης του σχολείου. Δηλαδή, βγαίναμε στις συνελεύσεις και λέγαμε ότι σ' αυτές τις αίθουσες που καθόμαστε και βαριόμαστε και πλήττουμε όλη μέρα, θα τις καταλάβουμε και θα περάσουμε δημιουργικό χρόνο. «Επανοικειοποίηση του σχολείου» το λέγαμε τότε. Θυμάμαι χαρακτηριστικά ότι όταν είχε έρθει ο De Angelis στο Communismos και έλεγε όλα αυτά για τα κοινά, τα commons, τους commoners και τις άλλες περίεργες ορολογίες, εμείς κοιταζόμασταν και λέγαμε για πλάκα: «Α ναι, σαν αυτά που λέγαμε στο σχολείο». Είχαμε μία τέτοια αντίληψη του «κοινού» που σίγουρα δεν ήταν προβληματική (όπως μπορούμε να πούμε κριτικά τώρα σαν πολιτικοποιημένοι). Τότε ήταν ό,τι πιο προωθημένο είχαμε πει μέχρι εκείνη τη στιγμή.

Οργανώναμε συνεχώς πράγματα: ψοίσματα, συναυλίες κλπ. Υπήρχε ήδη μία εμπειρία: τον προηγούμενο χρόνο μαθητές από τρία σχολεία είχαμε διοργανώσει (με την άδεια των καθηγητών) μία συναυλία με τους Skaribas και τους Rocka Rolla στο τέλος της χρονιάς. Αυτήν τη συναυλία τη διοργανώναμε παράλληλα με τις καταλήψεις και τη συζητούσαμε για αρκετούς μήνες (συναντήσεις, πρακτικά κλπ.).

Αξίζει ν' αναφερθεί ότι επειδή ήμασταν επηρεασμένοι και από την τάση της ελευθεριακής εκπαίδευσης, βάλαμε και το ζήτημα του αντι-μαθήματος. Δηλαδή, δεν κλείνουμε απλά το σχολείο, δεν κωλοβαράμε, απλά μπορούμε να βρούμε κι έναν άλλο τρόπο να μοιράζουμε συλλογικά τη γνώση. Αυτό, όμως, έδωσε πάτημα στην «αντι-κατάληψη» να βάλει με τον ίδιο τρόπο και το κανονικό το μάθημα (δηλαδή να φωνάζουμε καθηγητές να κάνουν μάθημα κλπ.). Κι εκεί πέρα φάνηκε ότι αυτό το πράγμα είχε ένα όριο. Άφησε παραθυράκι στους άλλους να λένε ότι «αφού κάνουμε αντι-μαθήματα, ας κάνουμε κι ένα αντι-μάθημα μαθηματικών να μην παει χαμένος ο χρόνος».

Μιλήσατε για «κάγκουρες» και για «πολιτικοποιημένους». Γυναικεία παρουσία υπήρχε στις καταλήψεις; Ή την πρωτοκαθεδρία την είχαν οι «μάγκες»;

Κ: Σε μας ήταν πολύ έντονη η παρουσία των κοριτσιών, μπορεί και το 50% του κόσμου που κρατούσε την κατάληψη να ήταν κοπέλες. Κοιμόντουσαν εκεί καθημερινά, κάτι που αν το καλοσκεφτείς είναι αρκετά μπροστά για τη μέση ελληνική οικογένεια.

Μ: Το παρεάκι μας ήταν μικτό. Δηλαδή, είχε και κοπέλες μέσα, ήταν ισότιμη η φάση. Ούτως ή άλλως ήταν κι αυτές πολιτικοποιημένες, δεν ήταν ότι ήμασταν εμείς οι πολιτικοποιημένοι κι αυτές λέγανε: «α, τι ωραία αυτά τα τυπάκια!». Σκάγανε κι αυτές Υφανέτ, λέγανε την άποψη τους. Όσον αφορά το άλλο παρεάκι (με τους κάγκουρες), είχαν κι αυτοί τις κοπέλες τους (μερικές ήταν εξωσχολικές) που σκάγανε, απλά δεν έπαιρναν και πολλές πρωτοβουλίες στην κατάληψη.

Αυτό που καταλαβαίνω κάπως από αυτό που λες, Μ., είναι ότι στο δικό σου σχολείο η κατάληψη είχε μια αναβαθμισμένη ποιότητα που οφειλόταν (όσο περίεργο και ν' ακούγεται αυτό για μαθητές) σ' ένα background πολιτικό. Σε 'σένα, Κ., κάτι τέτοιο δε συνέβαινε.

Κ: Όχι, εμείς δεν είχαμε τίποτα τέτοιο. Σε μας ήταν η κατάληψη που μας πολιτικοποίησε. Από τη μία αυτό ήταν κακό γιατί απλά κλείναμε το σχολείο και κωλοβαράγαμε (περνάγαμε γαμώ, βέβαια), δεν ξέραμε πώς να οργανώσουμε διαδηλώσεις ή αντιμαθήματα (δεν τα είχαμε ακούσει ποτέ αυτά). Από την άλλη, βέβαια, αυτό φανέρωνε και μία πρωτόληια (αγνή, θα έλεγε κανείς) θέληση για κίνηση, για αυτενέργεια. Και μέσα από αυτήν την κίνηση μάθαινες, σιγά-σιγά, κάποια πράγματα: να βγάζεις συνθήματα, να βάφεις με σπρέι, να συζητάς με συμμαθητές σου και να προσπαθείς να τους πείσεις για το δίκαιο των επιχειρημάτων σου κλπ.

Μ: Σε μας σημαντικό ρόλο έπαιξαν οι φοιτητικές καταλήψεις που, σαν παράδειγμα, φτόνανε με κάποιον τρόπο στα αυτιά μας. Είχαμε

«Δηλαδή την πρώτη χρονιά η κατάληψη ήταν για το ασφαλιστικό κλπ., τη δεύτερη χρονιά για τους εκπαιδευτικούς νόμους και την υλικοτεχνική υποδομή, απλά έμπαινε κεντρικά και η έννοια της επανοικειοποίησης του σχολείου. Δηλαδή, βγαίναμε στις συνελεύσεις και λέγαμε ότι σ' αυτές τις αίθουσες που καθόμαστε και βαριόμαστε και πηλτήτουμε όλη μέρα, θα τις καταλάβουμε και θα περάσουμε δημιουργικό χρόνο.»

και την Υφανέτ που είχε έναν πλούτο δραστηριοτήτων και παίρναμε κι από 'κεί πέρα ιδέες. Δηλαδή, το ζούσαμε πραγματικά, αυτοπροσδιοριζόμασταν σαν αναρχικοί. Θυμάμαι χαρακτηριστικά ότι από τις πρώτες συζητήσεις της παρέας ήταν για το αν προσφέρουν κάτι τα μπάχαλα στο Πολυτεχνείο ή στη Δ.Ε.Θ. κλπ.. Ο κόσμος, δηλαδή, ήταν μέσα σ' αυτήν την πολιτική κοινότητα, παρ' όλο που δεν τα καταλαβαίναμε όλα.

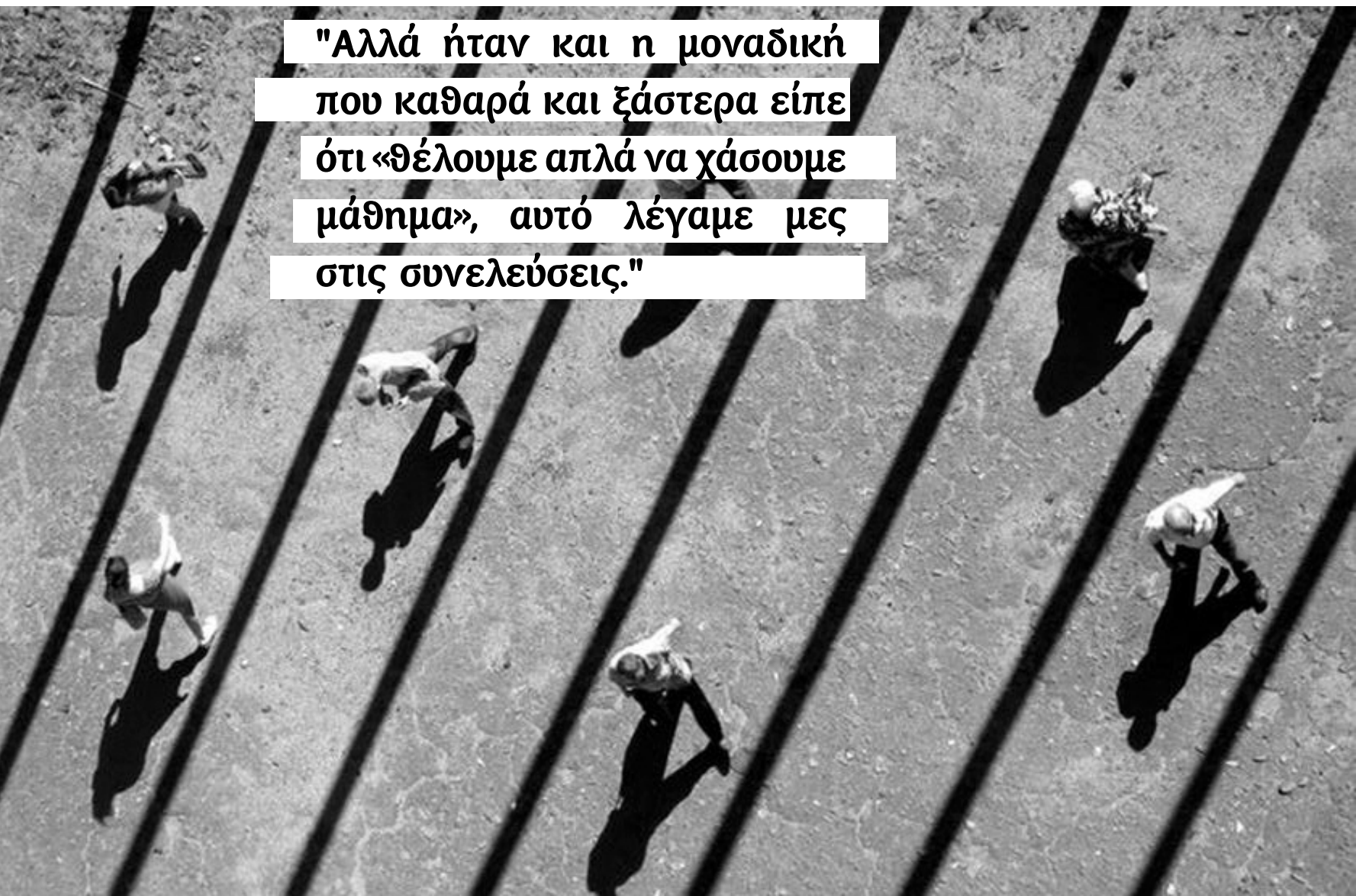
Κ: Μπα, εμάς το μόνο που μας είχε κάνει εντύπωση από τις φοιτητικές καταλήψεις (από αυτά που βλέπαμε στις ειδήσεις, δηλαδή) ήταν η αστυνομική βία. Γι' αυτό είχαμε κρεμάσει και στην πόρτα του σχολείου μία φωτογραφία ενός μπάτσου να βαραί ένα διαδηλωτή κι από κάτω είχαμε γράψει: «αυτή είναι η δημοκρατία σας».

Υπάρχει κάτι άλλο που να θέλετε ν' αναφέρετε;

Μ: Ναι, υπάρχει και η όλη ιστορία του Δεκέμβρη, που εμένα με πέτυχε στη Β' Λυκείου. Τότε είχαν γίνει ήδη οι κλασικές καταλήψεις που γίνονται κάθε Οκτώβρη-Νοέμβρη, είχε μπει κεντρικά η έννοια της επανοικειοποίησης και του «reclaim the school» (τα άλλα αιτήματα είχαν αρχίσει να οπισθοχωρούνε) και τότε συμβαίνει ο Δεκέμβρης. Ξανακλείνει το σχολείο, κατεβαίνουμε στο δρόμο και τότε ξέφυγε η κατάσταση και κάναμε ό,τι θέλαμε στο σχολείο. Ήμασταν ένα παρεάκι που πραγματικά αλώνιζε κι έκανε ό,τι ήθελε. Εκείνη τη στιγμή άρχισε να υπάρχει

και μία μεγαλύτερη δικτύωση με τ' άλλα σχολεία. Δηλαδή, με αφορμή τον Δεκέμβρη κάναμε μία μεγάλη πορεία που τα δικά μας τρία σχολεία πήγανε και πήραμε άλλα δύο και όλα μαζί πήγαμε στο τμήμα και μετά στο κέντρο. Κι από εκεί και πέρα άρχισαν να συμβαίνουν συνεχώς συντονισμοί με άλλα σχολεία θυμάμαι είχαμε κάνει μία υπερ-συνέλευση με σχολεία της Καθαμαριάς στο σχολείο μας με 100-150 άτομα (η οποία, βέβαια, δεν έβγαλε κάτι). Αξίζει να πούμε ότι είχε γίνει κι ένα Reclaim the Streets, Παπάφης με Κηφισό γωνία. Είχαμε κλείσει το δρόμο για κάνα 3-ωρο με μουσική, κείμενα, ζογκλερικά κλπ. Τέλος, αυτό που θα ήθελα να πω είναι για το συνέβη την τρίτη χρονιά. Την τρίτη χρονιά είχαν χαθεί δυνάμεις (γιατί είχαν φύγει οι ένα-χρόνο μεγαλύτεροι μου, μία κρίσιμη μάζα κόσμου) και η κατάληψη που έγινε ήταν η πιο σύντομη από τις τρεις. Αλλά ήταν και η μοναδική που καθαρά και ξάστερα είπε ότι «θέλουμε απλά να χάσουμε μάθημα», αυτό λέγαμε μες στις συνελεύσεις. Δυσκολεύτηκε, βέβαια, ο κόσμος να το δεχτεί αυτό υπήρχε αυτή η σοβαροφάνεια τύπου: «τι είναι αυτά που λέτε, παιδιά; Γιατί να χάσουμε μάθημα;». Αλλά στο τέλος το αποδέχτηκε και τα υπόλοιπα αιτήματα παραμερίστηκαν, δεν είχαν κάποια αξία για εμάς. Το 'χαμε σκεφτεί και πολιτικά και λέγαμε ότι «αυτό είναι που θέλουμε, δεν έχουμε να πούμε κάτι άλλο». Πιστεύω ήταν ένα από τα προωθημένα πράγματα που είχαμε κάνει, κι ως κράτησε μόνο για καμιά βδομάδα.

Κ: Εγώ, από την άλλη, μας θυμάμαι εναγωνίως να ψάχνουμε αιτήματα, κι αυτό νομίζω παίζει σε κάθε κατάληψη. Πιστεύουν ότι μ' αυτόν τον τρόπο θα τους

"Αλλά ήταν και η μοναδική που καθαρά και ξάστερα είπε ότι «θέλουμε απλά να χάσουμε μάθημα», αυτό λέγαμε μες στις συνελεύσεις."

πάρουν στα σοβαρά. Το να δηλώνεις δημόσια ότι κάνεις κατάληψη για να χάσεις μάθημα νομίζω ότι απαιτεί και κάποια πολιτική ωριμότητα, δηλαδή, σημαίνει ότι έχεις ήδη αποδομήσει το όλο νόημα του εκπαιδευτικού συστήματος, έχεις αναγνωρίσει το πόσο βάρβαρο είναι να αναγκάζεις παιδιά να κάθονται με το ζόρι ακίνητα για 7 ώρες σε μία καρέκλα και να ακούν πληροφορίες (από άτομα που μπορεί να είναι και τα πλέον ακατάλληλα για κάτι τέτοιο) που μετά από ένα μήνα θα τις ξεχάσουν γιατί θα τους είναι απλά άχρηστες. Όλα αυτά συμπυκνώνονται στο «θέλουμε να χάσουμε μάθημα».

Όπως σημειώσαμε και στην εισαγωγή, οι δύο παραπάνω συζητήσεις δεν αποτέλεσαν για εμάς μία προσπάθεια «δημοσιογραφικής κάλυψης» του ζητήματος των σχολικών καταλήψεων, αλλά βοηθητικό υλικό ώστε να εμπλουτιστεί ακόμα παραπάνω η συζήτηση που διεξήχθη στη συνέλευση μας, όσον αφορά την αντιμετώπιση των εθνικιστικών καταλήψεων. Το αποτέλεσμα της συζήτησης αυτής καταγράφεται στην παρακάτω αφίσα που κολλήθηκε μαζικά σε σχολεία της Θεσσαλονίκης:

ΝΑ ΜΗΝ ΓΙΝΟΥΜΕ ΣΑΝ ΤΑ ΜΟΥΤΡΑ ΤΩΝ ΓΟΝΙΩΝ ΜΑΣ

Μια ζωή στο σχολείο, στην οικογένεια, στην εκκλησία ακούγαμε τις ίδιες μπαρούφες περί «τριχιλιετούς συνέχειας» του ελληνικού έθνους, περί σφαγών που πλασάρουν ως ήρωες, περί προαιώνιων εχθρών που εποφθαλμιούν την πατρίδα μας. Μια ζωή βλέπαμε παπάδες, θείους, δασκάλους και καραβανόδες να προσκίζουν να μας τραβήξουν από τις πλάτες και τις αλάνες για να μας εμψυχήσουν το «ορθό ελληνικό πνεύμα» στα κατηχητικά και τα οικογενειακά τραπέζια τους. Τους σιχαθήκαμε κι αυτούς και τις μαλακίες τους!

Το να ψάχνεις αιτήματα κάθε φθινόπωρο για να κλείνεις το σχολείο σου είναι εύκολο. *Το δύσκολο είναι να ψάξουμε και να βρούμε το συλλογικό θράσος* που δε θα φοβηθεί να δηλώσει ότι κάνουμε κατάληψη για τον απλούστατο λόγο ότι θέλουμε να χάσουμε μάθημα!

Έχουμε περάσει αρκετά χρόνια καθλωμένοι σε θρανία, χωρίς τη δυνατότητα να επιλέγουμε ποιος, τι και πώς θα μας το λέει...

Έχουμε διαβάσει αρκετά βιβλία τίγκα στα ψεύδη και την κατευθυνόμενη γνώση...

Έχουμε χορτάσει δασκαλοκεντρική διδασκαλία κι έχουμε πηξει από την ποινοικοποίηση της επικοινωνίας κατά τη διάρκεια του μαθήματος...

Έχουμε απηυδιστεί με το σύστημα βαθμολόγησης, επιβραβεύσεων και τιμωριών και το ιεραρχικό σύστημα που αναπαράγουν...

Έχουμε αηδιάσει με τις αποστερωμένες αϊθουσες-κελιά και τον τρόπο με τον οποίο η μάθηση διαχωρίζεται από το παιχνίδι...

... ώστε να γνωρίζουμε ότι *το αίτημα κατάληψη για να χάσουμε μάθημα είναι και συγκρουσιακό!*

Συγκρουσιακό, γιατί για μας είναι εκείνος ο χρόνος που θα έρθουμε πιο κοντά με τις συμμαθήτριες και τους φίλους μας, θα αράξουμε παρέα, θα προσπαθήσουμε να δομήσουμε σχέσεις μεταξύ μας, θα «συνωμοτήσουμε» και θα προσπαθήσουμε να επιτεθούμε στο υπάρχον, σε όλα αυτά που μας κάνουν να ασφυκτιούμε και γιατί όχι και στην ίδια την εθνική ενότητα.

ΝΑ ΑΡΝΗΘΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΕΘΝΙΚΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ

Έχουμε τη φαντασία, τις δυνάμεις και την τρέλα για το καλύτερο και για το χειρότερο.

Μπορούμε να τρώμε αμάσητη την τροφή που μας πλασάρουν τα κανάλια, μπορούμε και να τους τη φτύσουμε στα μούτρα. Μπορούμε να υποκλιθούμε στο κλίμα των ημερών που καλλιεργεί ρατσισμό, ξενοφοβία και μισαλλοδοξία, μπορούμε και να δημιουργήσουμε κοινές παρέες ντόπιων και μεταναστών συμμαθητών και συμμαθητριών στήνοντας τις δικές μας φάσεις: αυθεντικές, αυθόρμητες, αντιφασιστικές και ισότιμες. Μπορούμε να δεχτούμε τα χειροκροτήματα των μεγαλύτερων που έχουν πνίξει την πόλη με εθνικά ιδεώδη και «στηρίζουν κατάληψη για τη Μακεδονία», μπορούμε και να τους υπενθυμίσουμε ότι δε θέλουμε παρτίδες μαζί τους: όταν θα κάνουμε κατάληψη θα είναι φάση δικιά μας, που θα αντιστέκεται στην εκπαίδευση που μας επιβάλουν, που σ' αυτή δε θα χωράνε το μίσος για το διαφορετικό και οι εθνικιστικές αντιλήψεις. Μπορούμε να ακολουθήσουμε τους «μάγκες» του σχολείου που φέτος αποφάσισαν να ντύσουν την κατάληψη με εθνικιστικά περιεχόμενα, μπορούμε και να τους γυρίσουμε την πλάτη, να στεκόμαστε ο ένας δίπλα στην άλλη όταν προσπαθούν να τραμπουκίσουν τους πιο αδύναμους από μας, *να κάνουμε καταλήψεις βασισμένες στις μεταξύ μας σχέσεις αλληλεγγύης* και όχι στην «βοήθεια» των πατεράδων και των μαμάδων μας.

12/2018

η έδρα των καταληψιών

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΙΖ' - ΣΥΝΟΔΟΣ Δ'

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΜΟΡΦΩΤΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ

Π Ρ Α Κ Τ Ι Κ Ο

(Άρθρο 40 παρ. 1 Κ.τ.Β.)

Στην Αθήνα, σήμερα, 19 Οκτωβρίου 2018, ημέρα Παρασκευή και ώρα 10. 20', στην Αίθουσα «Προέδρου Αθανασίου Κωνστ. Τσαλδάρη» (223), συνήλθε σε συνεδρίαση η Διαρκής Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων, υπό την προεδρία του Προέδρου αυτής, κ. Δημητρίου Σεβαστάκη, με θέμα ημερήσιας διάταξης τη συνέχιση της επεξεργασίας και εξέτασης του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Πολιτισμού και Αθλητισμού «Ίδρυση Μητροπολιτικού Οργανισμού Μουσείων Εικαστικών Τεχνών Θεσσαλονίκης» (4η συνεδρίαση - β' ανάγνωση). [...]

ΕΥΣΤΑΘΙΑ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ - ΣΑΛΤΑΡΗ (Εισηγήτρια του ΣΥ.ΡΙΖ.Α.): [...] Θέλω να τοποθετηθώ για την ΥΦΑΝΕΤ, ότι αν και έχει περάσει από σαράντα κύματα, από τότε που ορίστηκε, ως έδρα του Κρατικού Μουσείου, αυτό που εν τέλει κατάφεραν οι κυβερνήσεις του παρελθόντος είναι να αποδειχθεί ότι το κτίριο αγοράστηκε από το δημόσιο, χωρίς να έχει υπάρξει σοβαρό σχέδιο και εγγυήσεις της πολιτείας για την αξιοποίησή του. Ατέτοια φαινόμενα, όμως, συνηθίζονταν την εποχή της υποτιθέμενης «ισχυρής Ελλάδας».

Πλέον, καταργείται η διάταξη, που το όρισε έδρα του Κρατικού Μουσείου και έχω τη γνώμη ότι το όποιο ενδεχόμενο αξιοποίησης οφείλει να είναι σοβαρό, τεκμηριωμένο, ενταγμένο σε ένα συνολικό χωροταξικό σχεδιασμό, με κοινωνικό πρόσημο και συναίνεση και οπωσδήποτε να σέβεται τα χρήματα του ελληνικού λαού. [...]

ΧΑΡΑ ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ (Ειδική Αγορήτρια της Δημοκρατικής Συμπαράταξης ΠΑ.ΣΟ.Κ.-ΔΗΜ. ΑΡ.): [...] «ΥΦΑΝΕΤ». Ακούω σήμερα, ότι δεν είναι η έδρα του Κρατικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης. Πότε άλλαξε αυτό; Κάνατε κάποια νομοθετική βελτίωση;

Αιφνιδιάστηκα από την Εισηγήτρια του ΣΥ.ΡΙΖ.Α.. Επιπλέον, η ΥΦΑΝΕΤ έχει δοθεί ή όχι, στο

Υπερταμείο; Αποτελεί ή όχι, περιουσιακό στοιχείο του Κρατικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης; [...] ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΓΡΕΓΟΣ (Ειδικός Αγορητής του Λαϊκού Συνδέσμου-Χρυσή Αυγή): Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε. Να δηλώσουμε και πάλι ότι καταψηφίζουμε και επί της αρχής και επί των άρθρων το συγκεκριμένο νομοσχέδιο. Ακούστηκε, πολύ συχνά, σε όλες τις συνεδριάσεις και μάλιστα και ένας ομιλητής της Κυβέρνησης ήταν πολύ χαρακτηριστικός, σχετικά με την ΥΦΑΝΕΤ. Όσοι μένουμε στη Θεσσαλονίκη ξέρουμε τι συμβαίνει στην περίφημη κατάληψη ΥΦΑΝΕΤ. Μάλιστα, ο Βουλευτής της Κυβέρνησης είπε ότι γίνονται κάποιες πολιτιστικές δραστηριότητες. Θα αναφερθούμε αναλυτικά στην Ολομέλεια για το τι συμβαίνει στη συγκεκριμένη κατάληψη και την ανομία, που επικρατεί εκεί. Επιτέλους, κάποια στιγμή πρέπει να αποδοθεί εκεί που πρέπει να αποδοθεί. [...]

ΕΥΣΤΑΘΙΑ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ-ΣΑΛΤΑΡΗ (Εισηγήτρια του ΣΥ.ΡΙΖ.Α.): Κύριε Πρόεδρε, θέλω να διευκρινιστεί κάτι, σε σχέση με την έδρα της ΥΦΑΝΕΤ. Στο τελευταίο άρθρο, το 17, που αναφέρει τις καταργούμενες διατάξεις, αναφέρεται ρητά ότι με την έναρξη ισχύος του παρόντος θα καταργηθεί η διάταξη της παραγράφου 2 του άρθρου 2 του ν. 2557/97. Και η διάταξη της παραγράφου 1 του άρθρου 2, πάλι του ίδιου νόμου, καταργείται μόνο ότι αναφέρεται στο Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης. Εκεί μέσα προσδιορίζεται και η έδρα ότι είναι στην ΥΦΑΝΕΤ, αλλά καταργείται και δεν παύει να είναι πια η έδρα του Κρατικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης στην ΥΦΑΝΕΤ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΨΑΡΙΑΝΟΣ (Ειδικός Αγορητής του «Ποταμιού»): [...] Τέλος, για την ΥΦΑΝΕΤ, πολύ χαίρομαι, που ξεκαθαρίστηκε, ότι δεν είναι πια έδρα του Κρατικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης και ότι παραμένει έδρα της κατάληψης. Να προσέχουμε τις καταλήψεις, να μην τις πειράζουμε, γιατί μπορεί να έχουμε προβλήματα. Κύριε Πρόεδρε, τις δυο τροπολογίες δεν θα τις ψηφίσουμε.

Για την αϋπνία, κατά καιρούς, έχουν προταθεί διάφορες λύσεις. Προβατάκια που τρέχουν, αδιάφορα λογοτεχνικά βιβλία, χαμομίλια, λεβάντες και βαλεριάνες για τους πιο απαιτητικούς. Υπάρχουν κάποιες, όμως, που τις πρώτες πρωινές ώρες τη βρίσκουν με το να παρακολουθούν συνεδριάσεις επιτροπών της Βουλής, και κάπως έτσι μία φίλη μας «σφύριξε» ότι το θέμα της Υφανέτ και του Κρατικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης (ξανα) συζητιέται για άλλη μία φορά. Επειδή, όμως, πολλοί/ες μπορεί για πρώτη φορά να μαθαίνουν ότι η Υφανέτ «ανήκει» στο Υπουργείο Πολιτισμού και στο χώρο της θα έπρεπε να στεγάζεται μέρος του ΚΜΣΤ, θα κάνουμε μία σύντομη αναδρομή στον τρόπο με τον οποίο η κατάληψη μας αντιμετώπισε αυτήν την απειλή μέχρι σήμερα. Δείτε το σαν μια κατάθεση ενός συγκεκριμένου πολιτικού σκεπτικού: το πώς εννοήσαμε εμείς τη δημόσια, κινηματική υπεράσπιση ενός κατειλημμένου χώρου. Με την υπόσχεση ότι όποτε ο πολιτισμός της κυριαρχίας θελήσει να ξανακοιτάξει προς το μέρος μας, εμείς θα είμαστε εδώ για να δηλώνουμε αιώνια απολίτιστοι.

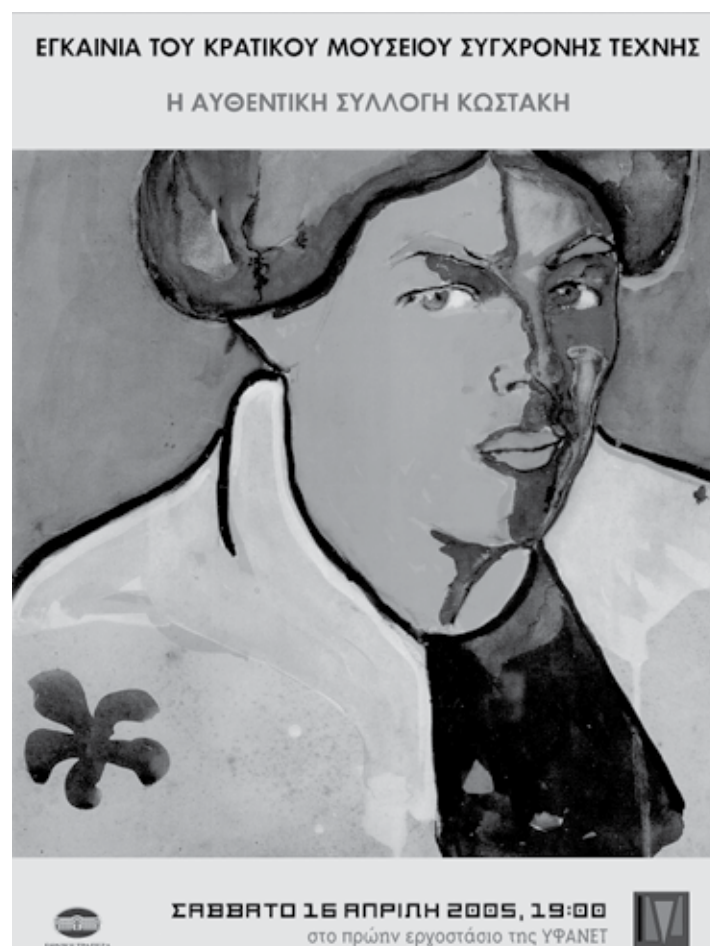
Όταν το κτίριο της Υφανέτ καταλαμβάνεται στις 20 Μαρτίου του 2004, αυτό ακόμα ανήκε στην Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος, η οποία σε μία αποτυχημένη απόπειρα εκδίωξης των καταληψιών σφραγίζει την πόρτα της κατάληψης. Το γεγονός αυτό πυροδοτεί μία πανελλαδική μέρα δράσης ενάντια σε παραρτήματα της Εθνικής Τράπεζας σε όλη την Ελλάδα, στα πλαίσια της οποίας διοργανώνεται και μία πορεία στην Κάτω Τούμπα.

Περίπου ένα χρόνο μετά, την άνοιξη του 2005, έχουν γίνει ήδη γνωστά τα σχέδια πώλησης του κτιρίου στο Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, ώστε να στεγαστεί σ' αυτό η περίφημη συλλογή Κωστάκη (με έργα της ρώσικης πρωτοπορείας).

Το γεγονός αυτό, και με αφορμή τα πρώτα γενέθλια της κατάληψης, οδηγεί τη Φάμπρικα Υφανέτ να τυπώσει την περιβόητη αφίσα-φάρσα που ανακοινώνει τα εγκαίνια της «αυθεντικής συλλογής Κωστάκη» στο κατειλημμένο εργοστάσιο της Φάμπρικα Υφανέτ.

Στα πλαίσια των γενεθλίων, ολόκληροι χώροι της κατάληψης (και όχι μόνο —η συλλογική φαντασία και δημιουργικότητα ξεχύθηκε μέχρι τις παρακείμενες στάσεις λεωφορείων) λειτούργησαν ως άτυποι εκθεσιακοί χώροι όπου κόσμος μπορούσε να παρατηρήσει την κλίση των καταληψιών στο να μεταστρέφουν «σκουπίδια» σε αντικείμενα υψηλής αξίας και καθαίσθητου γούστου.

Λίγους μήνες μετά, το Σεπτέμβριο του 2005, κι ενώ ο Υφυπουργός Πολιτισμού της τότε κυβέρνησης Νέας Δημοκρατίας, Πέτρος Τατούλης, ετοιμάζεται να εγκαινιάσει έκθεση του ΚΜΣΤ στη Μονή Λαζαριστών, 100 άτομα βρίσκονται εκεί με πανό, τρικάκια, spray και συνθήματα για να δηλώσουν ότι «η μόνη τέχνη της εποχής μας είναι η αντίσταση» και ότι «η Υφανέτ είναι και θα μείνει κατάληψη».

Λίγο αργότερα τυπώνεται αφίσα της Φάμπρικα Υφανέτ στην οποία εξηγείται το σκεπτικό της πολιτικής υπεράσπισης του χώρου, αναδεικνύοντας την αντιπαράθεση μεταξύ ενός πολιτισμού συνδεδεμένου με την κατανάλωση, τους αποστειρωμένους εκθεσιακούς χώρους, τα εμπορεύματα και την καλλιτεχνική «ουδετερότητα», κι ενός «άλλου» πολιτισμού που ποντάρει στις συλλογικές αντιστάσεις για να κατεδαφίσει έναν κόσμο κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης.

Τον Απρίλη του 2006, στα πλαίσια των δεύτερων γενεθλίων της κατάληψης, γίνεται μία απόπειρα ώστε το σύνθημα «μόνη τέχνη της εποχής μας είναι η αντίσταση σε κάθε εξουσία», να συμπυκνωθεί σε μία στιγμή επανάκτησης του δημόσιου χώρου: οι Ωχρά Σπειροχαίτη παίζουν live στην Καμάρα μπροστά σε πάνω από 2000 άτομα.

Λίγους μήνες μετά, το Σεπτέμβριο του 2006, κι ενώ ο Υπουργός Πολιτισμού Γιώργος Βουλγαράκης ήταν έτοιμος να προσέλθει στα εγκαίνια έκθεσης του ΚΜΣΤ στο Λιμάνι της Θεσσαλονίκης, 100 άτομα «χαλάνε» τη φιάστα πετώντας σκουπίδια, αυγά και πατατόβομβες στο μπουφέ των επισήμων, φωνάζοντας συνθήματα και γράφοντας με spray. Ένα γλαφυρό ρεπορτάζ της εποχής (Ελευθεροτυπία) έγραφε:

Την περασμένη Παρασκευή, οι 100 περίπου αναρχικοί-καταληψίες της ΥΦΑΝΕΤ, που αυτοαποκαλούνται «Φάμπρικα ΥΦΑΝΕΤ», εμφανίστηκαν στο λιμάνι λίγο μετά τις 6 το απόγευμα, προγραμματισμένη ώρα των εγκαινίων, στην Αποθήκη Β1 του ΚΜΣΤ. Ο γ.γ. του ΥΠΠΟ Χρήστος Ζαχόπουλος, ο πρόεδρος του ΚΜΣΤ Γιώργος Τσάρας και πολλοί από τους προσκεκλημένους είχαν βγει για να υποδεχτούν τον Γ. Βουλγαράκη. Οι καταληψίες φώναζαν το σύνθημα: «Την ΥΦΑΝΕΤ δεν παίρνετε ούτε στ' όνειρό σας, γιατί είμαστε απολίτιστοι για τον πολιτισμό σας», αποκάλεσαν τους παρευρισκομένους «σκουλήκια» και «γλείφτες», πέταξαν προς τον κόσμο ντομάτες, κόκκινες μπογιές και μπουκάλια με εμετό, άδειασαν σακούλες με σκουπίδια στους μπουφέδες, έγραψαν συνθήματα σε τοίχους κι εξαφανίστηκαν το ίδιο γρήγορα

όπως εμφανίστηκαν. Τα επεισόδια δεν διήρκεσαν περισσότερο από 10 λεπτά. Ο Γ. Βουλγαράκης, αντί για τις 6, εμφανίστηκε τελικά στις 6.35, αφού προφανώς είχε ενημερωθεί για την αποχώρηση των αναρχικών, ενώ το αυτοκίνητό του συνοδευόταν από δύο αυτοκίνητα της Ασφάλειας με συμβατικές πινακίδες. Τον υποδέχτηκαν ο Χρ. Ζαχόπουλος και ο Γ. Τσάρας, με εμφανή τα πλήγματα από τις κόκκινες μπογιές στα ρούχα τους. Στην ίδια κατάσταση ήταν και αρκετοί από τους προσκεκλημένους. Αργότερα, σε δηλώσεις του, ο υπουργός Πολιτισμού προσπάθησε να υποβαθμίσει τα επεισόδια, είπε ότι δεν είχαν στόχο το ΥΠΠΟ και τα συμπεριέλαβε στις υπόλοιπες πορείες διαμαρτυρίας που έγιναν την ίδια μέρα στη Θεσσαλονίκη. Στην ομιλία του, στα εγκαίνια της έκθεσης «Εικαστικό Πανόραμα στην Ελλάδα», ο Γ. Βουλγαράκης δεν έκανε καμία αναφορά ούτε στο θέμα της αγοράς της ΥΦΑΝΕΤ, που, σύμφωνα με τον Γ. Τσάρα, σε έγγραφο του ΥΠΠΟ προς το ΚΜΣΤ αναφέρεται ότι πρόκειται να ολοκληρωθεί ως τον Δεκέμβριο, αλλά ούτε και στην πολυδιαφημιζόμενη από το ΥΠΠΟ και το ΚΜΣΤ Μπιενάλε της Θεσσαλονίκης. Παρά το ότι, δευτερόλεπτα πριν, ο πρόεδρος του μουσείου αναφέρθηκε με έμφαση στην Μπιενάλε.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ
ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ
ΦΑΜΠΡΙΚΑ ★ ΥΦΑΝΕΤ
ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΓΙΑ
ΠΑΝΤΑ

Τελικά η αγορά του κτιρίου θα ολοκληρωθεί το Δεκέμβριο της ίδιας χρονιάς. Αντί κάτι τέτοιο να αποθαρρύνει τους καταληψίες, αυτοί δηλώνουν αποφασισμένοι να υπερασπιστούν τις επιλογές τους. Κατάληψη για πάντα, λοιπόν...

Το Μάιο-Ιούνιο του 2007 η κατάληψη κλείνει ήδη 3 χρόνια ζωής, αλλά η απειλή της εκκένωσης δεν έχει εξαλειφθεί –το ακριβώς αντίθετο. Είναι εκείνη η στιγμή που, στα πλαίσια ενός εορταστικού 11-ημέρου για τα γενέθλια των τριών χρόνων της κατάληψης, διοργανώνεται πορεία αλληλεγγύης στην πόλη της Θεσσαλονίκης με συμμετοχή 800 ατόμων (κατά τη διάρκεια της οποίας καταστρέφεται και διαφημιστικό

γιγαντοπανό της έκθεσης Biennale που φιλοξενούνταν στο ΚΜΣΤ). Στη διαδήλωση υπάρχουν και πανό των καταλήψεων Terra Incognita και Μυθλήρου και Γερμανικού (που είχε εκκενωθεί λίγες μέρες πριν).

Στο σημείο αυτό «κλείνει» και η πρώτη περίοδος απειλής της κατάληψης με εκκένωση. Fast forward πέντε χρόνια μετά...

... Το Σεπτέμβριο του 2012 μαθαίνουμε ότι έχει λάβει χώρα μία συνάντηση ατόμων του Υπουργείου Πολιτισμού, των αρχαιολογικών υπηρεσιών της Θεσσαλονίκης και της κρατικής ασφάλειας με σκοπό να διερευνηθεί η δυνατότητα στέγασης των εφοριών των αρχαιολογικών υπηρεσιών στην Υφανέτ. Η πληροφορία αυτή προκαλεί την άμεση αντίδραση μας και αποφασίζουμε να διοργανώσουμε μία καμπάνια υπεράσπισης της κατάληψης, η οποία, τελικά, θα κρατήσει ένα μήνα.

Στις 26/09/2012, ημέρα γενικής απεργίας, μοιράζεται προκήρυξη με τίτλο "Η Υφανέτ είναι ένας χώρος για το κίνημα, όχι για το κράτος και το εμπόρευμα" με την οποία γνωστοποιούμε τις προθέσεις του ΚΜΣΤ, καθώς και τις δικές μας προθέσεις υπεράσπισης του κτιρίου. Λίγες μέρες μετά τυπώνεται αφίσα υπεράσπισης του κτιρίου, της οποίας η καρδιά «ράγισε» πολλές καρδούλες, εντός κι εκτός συνέλευσης.

Η πρώτη εβδομάδα του Οκτωβρίου θα αποτελέσει τον πρώτο γύρο κινητοποιήσεων που σαν σκοπό θα έχουν να κορυφώσουν με μία πορεία αλληλεγγύης αργότερα. Στις 4 Οκτώβρη διοργανώνεται πορεία γειτονιάς στην Τούμπα με τη συμμετοχή 400 ατόμων (στη διαδήλωση υπάρχουν ξεχωριστά πανό της Ανοιχτής Συνέλευσης Αγώνα Κατοίκων Τούμπας, της Πρωτοβουλίας Κατοίκων Τούμπας και του Ελεύθερου Κοινωνικού Χώρου Μικρόπολης). Μία μέρα μετά, στις 5 Οκτώβρη, μία δημόσια εκδήλωση με τίτλο “Κρίση, καταστολή και ανταγωνιστικό κίνημα: τι είναι οι κοινωνικοί χώροι και γιατί πρέπει να τους υπερασπιζόμαστε” θέτει το πολιτικό σκεπτικό της καμπάνιας μας.

Μεταξύ άλλων:

[...] όπως οι καταλήψεις είναι ζωντανά κομμάτια των κοινωνικών αγώνων, έτσι και ο αγώνας για την υπεράσισή τους δεν μπορεί παρά να συνδεθεί με την υπάρχουσα κοινωνική κίνηση. Για εμάς, ως κοινότητα των ανθρώπων της κατάληψης Φάμπρικα Υφανέτ, ξεκινάει το επόμενο διάστημα ένας αγώνας για το μπλοκάρισμα μιας ακόμη πτυχής της αναδιάρθρωσης, το μπλοκάρισμα του σχεδίου για μια πόλη με πειθήνιους εξαθλιωμένους, και σε αυτή τη βάση επιθυμούμε να συναντηθούμε με άλλους ανθρώπους που αγωνίζονται, με πολιτικές και κοινωνικές συλλογικότητες, οριζόντιες διαδικασίες αγώνα, συνελεύσεις γειτονιάς, σωματεία βάσης και φοιτητικές συλλογικοποιήσεις.

Σε αυτήν την πόλη που δρούμε και υπάρχουμε τα τελευταία οκτώ χρόνια, ο αγώνας γύρω από τις καταλήψεις και την Υφανέτ μπορεί να στήσει ένα ακόμα ανάχωμα, να συνδεθεί και με άλλους αγώνες και υποκείμενα, στέλνοντας ένα σαφές μήνυμα: **η βαρβαρότητα δε θα περάσει.**

Στις 6 Οκτωβρίου μία συναυλία μέσα στην κατάληψη με τους Two Hands was Never Enough, Mr. Brass Monkey, Skaribas, Bad Trip και Εκτός Ελέγχου θα κάνουν ακόμα πιο έντονο το συναίσθημα μας ότι η υπεράσπιση της κατάληψης μας περνάει και μέσα από τους χορούς, τα τραγούδια και τα χαμόγελα μας.

Η επόμενη εβδομάδα γεμίζει με δράσεις εντός κι εκτός των τειχών της κατάληψης που σαν σκοπό έχουν την ευρύτερη κοινωνικοποίηση του χώρου, αλλά και την προπαγάνδισή της διαδήλωσης της 19ης Οκτώβρη.

**Υφανέτ ένας χώρος για το κίνημα
όχι για το κράτος και το εμπόρευμα**

Τετάρτη 3/10 στις 21.00
OPENING BAR
από το Μωβ Καφενείο

Πέμπτη 4/10 στις 18.00
ΠΟΡΕΙΑ
Πλ. Αγ. Θεράποντα, Κάτω Τούμπα

Παρασκευή 5/10 στις 20.00
ΕΚΔΗΛΩΣΗ
κρίση, καταστολή και ανταγωνιστικό κίνημα:
τι είναι οι κοινωνικοί χώροι και γιατί πρέπει
να τους υπερασπιζόμαστε

Σάββατο 6/10 στις 21.00
ΣΥΝΑΥΛΙΑ
Skaribas, Two hands was never enough
Mr brass monkey, Bad Trip, Surprise band

Ο φράχτης από τη στιγμή
δε θα νοιάσουμε

**ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΟΥΜΕ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ
ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΑΓΩΝΑ**

Κατάληψη Φάμπρικα * Υφανέτ

Προβολές ντοκιμαντέρ από το Μωβ Καφενείο, swing soiree χοροεσπερίδες, καταλήψεις ραδιοφωνικών σταθμών, προπαγανδιστικά μοιράσματα και μαζικές αφισοκολλησεις μετά μουσικής στο κέντρο της Θεσσαλονίκης.

Στις 18 Οκτωβρίου γίνεται παρέμβαση μέσα στο Μέγαρο Μουσικής με πανό, τρικάκια και συνθήματα την ώρα που ο δήμαρχος της Θεσσαλονίκης, Γιάννης Μπουτάρης, προλογίζει το διεθνές επιστημονικό συνέδριο "Θεσσαλονίκη: μια πόλη σε μετάβαση, 1912-2012" (τη δράση συν-διοργανώνει η συλλογικότητα Μπάσταρδες με Μνήμη που σηκώνει πανό που αναγράφει «100 χρόνια Ελλάδας, πατριαρχίας, καπιταλισμού είναι αρκετά»). Ο Mazower (ομιλητής στην εκδήλωση) απορημένος αναρωτιόταν την επόμενη μέρα ποιοι ήταν αυτοί οι περίεργοι που μιλούσαν για την αγαπημένη του πόλη από τη σκοπιά των καταπιεσμένων, των αόρατων, των ηττημένων της ιστορίας.

Το απόγευμα 1000 άτομα θα δείξουν την αλληλεγγύη τους στην κατάληψη και θα πορευθούν με κεντρικό πανό που αναγράφει «Ω, ευγενικοί μου άνθρωποι, αν ζούμε, ζούμε για να πατήσουμε στα κεφάλια των βασιλιάδων».

Σ' εκείνο το σημείο «κλείνει» η συγκεκριμένη καμπάνια υπέρσπασής της κατάληψης Φάμπρικα Υφανέτ, μια καμπάνια που έκανε σαφές ότι ακόμα και σε χαλεπούς καιρούς, καιρούς ύφεσης αγώνων, ένας υπολογίσιμος αριθμός ατόμων που βγαίνει στο δρόμο μπορεί να αποδειχθεί κρίσιμος παράγοντας για την εξέλιξη, ή μη, των κατασταλτικών σχεδίων του κράτους.

Το πρωί της 19ης Οκτώβρη, ημέρα της κεντρικής πορείας αλληλεγγύης στην Υφανέτ, υψώνεται γιγαντοπανό στα τείχη του Γεντί Κουλέ.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ
ΑΠΟ ΤΟΥΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΦΑΝΕΤ

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 19 ΟΚΤ. 2012
ΚΑΜΑΡΑ 18.00

Φάμπρικα «Υφανέτ»
Κατάληψη για πόνο

Οι τελευταίες εξελίξεις που αφορούν τη σχέση Υφανέτ-Μουσείου αφορούν τη συνένωση του Κρατικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης και του Μακεδονικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης (κάτω από την επωνυμία MOMus), γεγονός που τον Απρίλη του 2017 ωθεί κάποιες «εναλλακτικές» φωνές της πόλης να υπενθυμίσουν στους «υπεύθυνους» ότι το ζήτημα της Υφανέτ παραμένει ακόμα ανοιχτό. Την ίδια «ευαισθησία» εξέφρασαν και διάφοροι βουλευτές το φθινόπωρο που μας πέρασε, όταν και ζητούσαν να δημιουργηθεί ένα «ρωμαλέο πολιτιστικό

κίνημα» που θα καταφέρει να πετάξει έξω τους καταληψίες ώστε τα έργα της συλλογής Κωστάκη να στεγαστούν εκεί που τους αξίζει. Την ίδια στιγμή, «προοδευτικοί» δήμαρχοι, ανοιχτόμυαλοι πρυτάνεις πανεπιστημίων και αγανακτισμένοι φιλόδοξοι αστέρες της πολιτικής ζωής, δεν έχουν πάψει στιγμή να ανταγωνίζονται για το ποιος θα ρίξει την πιο καλή ιδέα αξιοποίησης του κτιρίου: hot spot μεταναστών; Φοιτητικές εστίες; Youth hostel; Χώρος της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης; Για αιτήσεις περάστε από την κατάληψη, κάθε Τρίτη στις 20:00.

Δεκέμβρης 2018, Τυπώθηκε σε 1000+ αντίτυπα. Υπό την ευθύνη της συνέλευσης της Φάμπρικα Υφανέτ. Διακινείται με ελεύθερη συνεισφορά.

Κι όμως, υπάρχουν
στιγμές: εκείνες οι
α ν α λ α μ π έ ς
αναγνώρισης, όπου τα
μάτια βλέπουν ξαφνικά
τον άλλον στη μέση
ενός τυφλωμένου
πλήθους· εκείνες οι
σιωπηλές εναλλαγές
οργής και συμπόνοιας
καθώς το αφεντικό
α π ο μ α κ ρ ύ ν ε τ α ι
κομπάζοντας, έχοντας
του βρισίδι· εκείνα τα
χέρια που αγγίζονται,
καθώς τα σώματα
λικνίζονται πολύ κοντά
το ένα με το άλλο σε μια
γεμάτη αίθουσα χορού.

εκείνα τα φευγαλέα που
χαμόγελα ανταλλάσσονται μέσα
από τα παράθυρα των
αυτοκινήτων, προτού
μάς χωρίσει και πάλι η
κίνηση. Τα μάτια λένε:
Σε ξέρω γιατί είσαι
μόνος όπως κι εγώ.
Δεν υπάρχει αλήθεια
στη γλώσσα των
λέξεων που να μπορεί
να εκφράσει μονάχα η
ειλικρίνεια: μονάχα η
γλώσσα των πράξεων
είναι αντάξια αυτής
της αλήθειας, και
μόνοι μας δεν
μπορούμε να πράξουμε.

